

Amerikas Latviešu Baptistu Apvienības Mēnešraksts

KRISTĪGĀ BALSS

Nr. 1

2010. g. janvāris/februāris/marts

81. gads

Zvaigzne, ko redzēja trīs gudrie

REDAKTORA PIEZĪMES

Svētīgus svētkus un Dieva tuvumu jaunajā gadā!

Ziemsvētku neziņa

Jāatzīstas, man nepavisam nevedas rakstīt šīs rindas.

Tomēr jāsaka paldies Valdim par atsaucību nenofotografēto cilvēku dēļ un, ja nebūtu svētki, atkal būtu jārājas par pastmarkas lieluma uzņēmumu.

Bet ko lai saku cilvēkiem svētku steigā šeit Amerikā un – tiem, kam svētki klusi un plāni, esot bez darba gan šeit, gan Latvijā?

Un Latvijas pensionāriem?...

Cik viegli ir vēlēt svētīgus svētkus un laimīgu Jauno gadu!

Jā, mums, kam ir rocība, vajaga vairāk dot, vairāk ziedot no savas pilnības, jūs teiksat.

Nāk prātā kāda vasaras svētdiena Gaŗezerā. Nelielā ēka, kur bija dušas un arī keramikas darbnīca, atradās nokalnē, blakus bija kāpnes uz pirmo stāvu un augšā varējām redzēt, ka kāds putniņš bija skārda jumta notekas galā ietaisījis ligzdu, un tur bija maziņie, kas, kad vecāki atlidoja ar kādu slietu, vai kukaini, taisīja lielu troksni. Bet tajā svētdienas rītā bija tikai retas skaņas. Vecāki, laikam, kautkur kavējās.

Pēc rīta dievkalpojuma atkal apskatīju putnēnus. Bija klusums, tikai pieci gari kakliņi ar plaši izplestiem knābīšiem bija pacelti pret karsto, nežēlīgo sauli.

Ko darīt? Kā palīdzēt šīm piecām dzīvībiņām ar plati izplestiem knābīšiem? Sajutu izmisumu, apzinoties, ka es nekā nevaru darīt, es nemāku un nevaru pabarot un padzirdināt šīs piecas dzīvībiņas, kuŗu vecākus ir piemeklējusi kāda nelaime. Es, liels vīrs, mācēju daudzas lietas, bet biju bez padoma atvērto knābīšu priekšā.

Pēc pusdienām atkal nogāju gaŗām. Viss bija kluss, ne kakliņu, ne knābīšu...

Cik cilvēks gan ir nevarīgs...

Tāpat mēs svētkos nevaram palīdzēt visiem, kam palīdzība un svētku prieks vajadzīgs, bet vienam, bet otram, bet trešam – mēs varam. Tā ir Dieva dāvana, ka mēs varam palīdzēt citiem cilvēkiem. Un lai cik grūti mums iet, droši, ir kādi, kam iet vēl grūtāk.

Vai tu esi pateicies Dievam par šo savu svētku dāvanu?

SATURS

VĀKS, ZVAIGZNE, KO REDZĒJA TRĪS GUDRIE.....1	A. Bērziņš
REDAKTORĀ PIEZĪMES.....2	Ziemsvētku neziņa
CELIES, TOPI APGAISMOTA.....3	Māc. Dr. P. Barbins
DZEJOLI.....4	R. Iklāva, O. Čakars
VĒSTULE EFEZIEŠIEM – DIEVA NOLIKUMS DRAUDZĒM (11).....5	Māc. O. Čakars
KRISTUS UN MŪSU MĒLE.....7	Māc. O. Čakars
ALBA 2009. GADA KONGRESS.....10	O. C.
DZEJOLIS.....12	M. Čakare, O. Čakars
DZIESMU FESTIVĀLS PRIEKULĒ.....13	G. Baumanis
DZEJOLIS.....17	M. Dakne
LATVIJAS DRAUDZĒS: ĀGENSKALNA DRAUDZES KORIM - 130.....18	
GOLGĀTAS DRAUDZES 97. GADA SVĒTKI.....19	
PITRAGA BAPTISTU DRAUDZE.....20	A. Lauva.
DZEJOLIS.....20	Liesma
NOTIKUMI DRAUDZĒS: BUKSKAUNTIJAS DRAUDZES 98. GADA SVĒTKI.....21	B. Ukstiņa
ČIKĀGAS DRAUDZES 102. GADA SVĒTKI.....21	M. Čakare
KLĪVLANDES DRAUDZES GADA SVĒTKI.....22	L. P.
MŪSU AIZGĀJUŠIE: DĀVIDS A. ŪSIS.....23	T. Ūsis

Kristīgā Balss

un cita informācija lasāma arī ALBAs mājaslapā:

www.latvianbaptistsinamerica.org

Visi Kristīgās Balss abonenti maksājumi sūtāmi: Mrs. Lidija Aistare, 10925 Zengale Rd. Three Rivers, MI 49093, USA. Kristīgā Balss ir Amerikas Latviešu Baptistu apvienības izdevums, iznāk ik gada ceturksni. Redaktors Oļģerts Čakars, 742 N. Lombard Ave., Oak Park, IL 60302, USA. Tālrunis 1 - 708 -383 - 5285. e-pasts: KBCakars@comcast.net/. Turpat adrešu maiņas.

Gada abonements ASV dol. 15.00, katrs nākošais abonements vienam gadam ASV dol. 10.00.

CHRISTIAN VOICE – published quarterly by the Union of Latvian Baptists in America. Editor: Oļģerts Čakars 742 N. Lombard Ave., IL 60302, USA. Phone 1 - 708 - 383 - 5285

Subscription rates: One year \$ 15.00; each additional subscription \$ 10.00.

Titullapas galvu zīmējis Viestarts Aistars.

Celies, topi apgaismota!

Jesajas 60: 1-7

Māc. Dr. Pauls Barbins

Celies, topi apgaismota! Pazīstami vārdi Adventa laikā. Tie parādās gadu pēc gada. Bet ko tas viss nozīmē? Kas tad būtu jādara? Kā lai es ceļos, lai taptu apgaismots?

Ar šiem vārdiem pravietis Jesaja mēģināja uzdrošināt Dieva tautu. Pēc daudziem gadiem trimdnieki bija atgriezušies Jeruzālemē – tā bija atkal viņu pilsēta. Bet kas tur bija atlicis? Nekas daudz. Bijušā varenā pilsēta bija drupās. **Lielie, stingrie mūri bija sabrukuši. Skaistie zelta torņi bija krituši. Kur viss tas skaistums, visa tā varenība? Nekas vairs nebija atlicis.**

Pēc daudziem grūtiem gadiem trimdā, Israēla bērniem bija atļauts atgriezties savās mājās. Bet viņi atradās izmisumā. Bezcerībā. Kuŗš grib dzīvot pilsētā, kuŗas torņi ir krituši? Kuŗš grib dzīvot tur, kur ekonomija ir sabrukusi, un neviens nezina, ko lai dara. Pārbūvēt visu būtu liels, grūts darbs. Jā, viņi ir mājās, bet šīs nav tās mājas kādas viņi atstāja. Daudz kas te būtu jādara.

Tur, starp visa tā, kas ir sakritis un sagrauts, stāv pravietis Jesaja un saka: *“Celies, topi apgaismota! Jo Tava gaisma nāk, un tā Kunga godība uzlec pār tevi”*. Klausītāji, droši vien, brīnās. Tie skatās apkārt un domā, ko pravietis redz? Topi apgaismota? – Te nav nekā par ko priecāties. Te nav nekā par ko lēkt kājās. **Te nav nekādas gaismas.**

Tauta tikko var noturēties postā, un pravietis lūdzas, lai tā ceļas un top apgaismota. Interesanti ir, ka ebrēju valodā “apgaismots” un “gaisma” ir divas variācijas no tā paša vārda. Tādēļ pravietis saka: “Dodiet gaismu, jo jūs esat apgaismoti.”

Dot gaismu, jo mēs esam apgaismoti? Nekas īsti neparāda to, ka trimdinieki, kas ir atgriezušies mājās, ir apgaismoti. Un tad vēl viņš uzliek tādu spiedienu, lai tie apgaismo citus, jo viņi paši ir apgaismoti. Izliekas, ka pravietis Jesaja nesaprot realitāti.

Šī ticības lieta ir interesanta, vai ne. Bieži domājam par mūsu pašu ticību. Domājam paši par sevi – par savu ikdienas ticības ceļojumu. Meklējam pēc iespējām, kā katru dienu tuvoties Dievam. Pateicamies par pestīšanu. Domājam par nākotni. Kāda tā būs? Priecājamies, jo mēs ieskaitām sevi apgaismoto pulkā.

Bet reizēm nav tik viegli. Skatāties apkārt

un redzam sāpes, grūtības. Ievērojam mūsu tuvako – vientulība, asaras, nesaprašana, griba pēc kaut kā citādāka.

Varbūt sajūtam to arī paši savā dzīvē. Ir reizes, vai ne, kad ticēt ir cīņa. Mēs taču zinām, kas mums ir mācīts, kas ir rakstīts. Dzirdam balsis, kuŗas mudina, lai mēs ticam un neuzdodam. Bet ja esam atklāti viens pret otru, ir reizes, kad mēs arī paskatāmies apkārt, redzam, ka ir grūti. Ir mūsu dzīves daļas, kas ir sabrukušas – varbūt mūsu attiecības – varbūt mūsu iniciatīve strādāt pie kā jauna – varbūt mūsu pašu dzīves disciplīna. Varētu būt viena vai vairākas lietas.

Un tad mums saka – celies, topi apgaismots! Netikai topi apgaismots, bet sāc apgaismot arī citus. Ir pietiekoši grūti saņemt gaismu, tagad man tā ir jalieta, lai apgaismotu citus.

Ieklausieties vēl reizi pravieša vados: *“Celies, topi apgaismota! Jo tava gaisma nāk, un tā Kunga godība uzlec pār tevi”*. Tumsība aplāj zemi un dziļa krēsla tautas, bet pār tevi uzlēc kā saule tas Kungs... Tautas staigās tavā gaismā... Pacel savas acis un skaties visapkārt.

Pravieša vārdos skan tas pats apsolījums, par kuŗu esam aicināti domāt Adventa laikā. Apsoļījums, kuŗu mēs svinēsīm, **apsolījums: Immanuēls – Dievs ar mums**. Dievs ar mums tur tumšā Betlēmes silītē starp ganiem un lopiem. Tas pats Dievs, kuŗš ir klāt sagrautajā Jeruzālemē starp kritušiem torņiem un mūriem. **Tas pats Dievs, kuŗš ir ar mums mūsu ikdienas gājumā.**

No pirmās Adventa dienas esam liecinieki, ka Dievs ir ar mums. Tas ir Dieva apsolījums, pie kā mēs turamies. Tas ir apsolījums, par kuŗu dziedam. Tas ir apsolījums, kas saturēs kopā visas mūsu svinības, luŗšanas, dāvana došanu. Lai turamies pie tā, ka Dievs ir ar mums. Un tad, kad Kristus bērniņš parādīsies Betlēmes silītē, mēs ticam, ka gaisma parādīsies arī tumšajā pasaulē. Dievs ir klāt. **Gaisma ir klat. Kristus dzimšana nozīmē, ka mēs esam apgaismoti.** Tā Kunga godība ir uzlēkusi pār mums.

Esam apgaismoti. To zinādami, **varam darīt** dažādas lietas. Nu, mēs varam arī izvēlēties nekā

nedarīt un tāpat dzīvot tādā apgaismotā stāvoklī. Bet pravieša vārdi mums neļauj ieslīgt tādā pašmīlībā vai paštaisnībā. Nē, kaut kas ir jādara.

Pravieša vārdi mūs izaicina ievērot to, ko Dievs dara. Ievērot to, ko Dievs dara mūsu vidū, mūsu sabiedrībā, mūsu pasaulē. Varenas lietas notiek. Kā apgaismotiem bērniem, vai mums to nevajadzētu ievērot un pateikties, un priecāties līdzī?

Celies, ievēro, ka gaisma jau ir uzlēkusi pār tevi. Ievero, ka tā Kunga saule ir uzlēkusi, ka tā Kunga godība ir parādījusies. Nedomāju, ka tas ir grūts uzdevums. Mums nebūtu tālu jaceļo, lai ievērotu tā Kunga spožumu. Tas ir mūsu vidū. Dievs dara varenas lietas tajās dzīvēs, kas ir mums visapkārt. Gaisma ir uzlēkusi. Meklējiet un ievērojiet!

Kad jūs esat ievērojuši tā Kunga spožumu, tad izaiciniet sevi pašu. Jā, adventa laikā lai domājam par vēl vienu dāvanu, ko varam dalīt līdz ar citiem. Uzņemsimies dāvēt šo gaismu citiem. Celies, topi apgaismots, lai tu pats varētu apgaismot citus.

Tā ir tāda brīnišķīga lieta. Praviētis zināja, ka tauta atradās grūtā stāvoklī, bet tas neatļauj tai izvairīties un nerādīt tā Kunga spožumu citiem. Tautas nāks no tāluma un sapulcēsies pie šīs gaismas. Tās spožums ir tik spēcīgs, ka pat grūtā stāvoklī tas parādās un pat aicina citus nākt tuvāk. Esam aicināti dalīt šo Dieva gaišumu ar citiem.

Ļaujiet tā Kunga spožumam parādīties jūsu dzīvēs. Ļaujiet tai gaismai, kas ir apgaismojusi jūs – lai tā apgaismo arī citus. Varbūt ka tas ir mūsu aicinājums šajā adventa laikā.

Mēs tradicionāli adventa laikā iededzinām sveces. Iesākam ar vienu. Tādā simboliskā veidā – viena svece tumšajā pasaulē. Mēs to iededzinam, cerot ka sveces gaisma pāršķēls tumsu. Tad vēl vairāk sveču. Gaidām Ziemassvētkus, kad iededzināsim vēl vienu sveci, rādot to, ka Kristus ir dzimis.

Bet tās gaismas izstarojums nebeidzas tur. Nē, mums arī japieliek mūsu gaismas liesma, lai apgaismotu šo pasauli.

Celies, topi apgaismota! Jo tava gaisma nāk, un tā Kunga godība uzlec pār tevi.

Āmen.

Ruta Iklāva

ZIEMASSVĒTKI

*Pār pasauli skan Ziemassvētku zvani,
un sveču mirdzums logos iedegas. –
Teic, sirds, ko tu šai laikā mani? –
Balts pārslo sniegs. Bet ziemas vējš ir ass.*

*Vai tavās acīs svētku līksme zaigo?
Vai tevi satver kaut kas neizjusts?
Vai dzirdi Jēzus balsi maigo? –
Viņš nācis ir, lai atvieglots top krusts.*

*Šie svētki miera vēsti zvana.
Bet kāpēc tam nav atbalss dvēselēs?
Ir spoža sveču mirdzēšana,
bet pietrūkst tas, kas mieru sirdī nes.*

*Dūc ērģeles. Un dziesmu skaņas jaukas
nes svētku līksmi daudziem pasaulē. –
Bet kas tur vientuļš stāv uz baltā sniega lauka?
Vai svētku varonis nav atstāts ārpusē?*

*Vai sirds kā baltā tempļa durvis
tev Viņa uzņemšanai plaši atvērās?
Kad Viņš kā viesis klauvēs, vai tur viss
būs gatavs saņemt Viņa dāvanas?*

*Viņš tās grib dalīt nelaimīgiem, vārgiem,
kas nejūt svētkus savā pajumtē. –
Ak, atver sirdi Viņa svētiem sargiem,
tad Ziemassvētki tev būs dvēselē.*

Oļģerts Cakars

SVĒTĀ NAKTS

*Māju un dzimtenes ilgas
šonakt iegūlas krūtīs.
Vientuļa zvaigzne mirgo
pār Bērnu vienkāršā kūtī.*

*Cilvēks kā uzvilka stīga
ietrīsas naktī un vētrā,
ticības tvīkst viņš un gaida
cerības zaļo mētru.*

*Nāk jau, nāk jau šai naktī
solītā pestīšana!
Smaida Bērns mātes klēpī,
torņi Ziemsvētkus zvana.*

Vēstule efeziešiem – Dieva nolikums draudzei

Bībeles studija par Pāvila vēstuli efeziešiem Latvijas Kristīgā Radio, māc. Oļģerts Cakars

11. Bībeles studija par Pāvila vēstuli efeziešiem.

Īss ieskats nākotnē.

10. lekciju nobeidzām ar 6. pantu. 7. pants, ko apskatīsim tagad, ir 6. panta palīgteikums, 6. panta domas turpinājums, lai arī 7. pants ienes jaunas vēsmas. Tur runā par nākotni. Tā tad 6. un 7. pants:

„Viņš iekš Kristus Jēzus un līdz ar Viņu mūs ir uzmodinājis un paaugstinājis debesīs, lai nākamajos laikos Kristū Jēzū mums parādītu Savas žēlastības un laipnības pāri plūstošo bagātību.“

Nākamie laiki. Pāvils te nelieto vārdu „mūžība“, bet tas ir, ko mēs saprotam, kad runa ir par mūžīgo Dievu. Dievs lietos nākamajos laikos, mūžību, lai mums parādītu Savu dievišķīgumu. Tomēr šis vārds „parādīt“, pavirši domājot, mums itkā sacītu, ka Dievam ir vajadzība parādīt, demonstrēt Savas žēlastības un laipnības pāri plūstošo bagātību. Tomēr mums jāsaprot, ka ne Dievam ir vajadzība Sevi parādīt, bet cilvēkam, mums, ir vajadzība Dievu saskatīt, iepazīt, kāds Viņš ir. Tas ir grūti, jo Dievs ir ārpus mūsu loģikas un prāta apsvērumiem. Mēs sakām, ka Viņu varam pieņemt un apjaust tikai ticībā, bet arī mūsu ticība ir ierobežota.

Tā mēs redzam no šīs rakstu vietas, ka Dieva žēlastība un laipnība nav vienreizējs akts. Tā neizpaužas tikai mūsu pestīšanā un taisnošanā. Tā ir bez laika robežas, tā ir kā nemītīga, pāri plūstoša straume.

Varam arī sacīt, ka Dieva žēlastība un laipnība ir tik liela, ka to nevar parādīt noteiktā, ierobežotā laika sprīdī. Lai Dievs kļūtu mums pilnībā atklāts ir vajadzīga mūžība. Pestīšana ir tikai pirmais solis, durvis pa kuŗām ieejam Dieva nebeidzamajā žēlastībā un laipnībā, Viņa pāri plūstošajā bagātībā.

Pirmo reizi vēstulē Pāvils lieto vārdu „laipnība“, runājot par Dieva žēlastību. Vārds ļoti vietā. Dievs mūs nav pacēlis aiz līdzjūtības, redzēdams mūsu bēdīgo stāvokli. Viņš nav ierīkojis mums pagaidu telšu nometnes, kā to tagad dara bēgļiem, palīdzot daļēji izvairīties no bēgūlības trūkuma. Dievs Savā žēlastībā, laipnībā un mīlestībā mūs pieņems pie Sevis, lai mēs piedzīvotu mums neapraķstāmu un neiedomājamu mūžību – kopā ar Dievu.

Mēs esam pestīti ticībā.

Pāvils 8. un 9. pantā atgādina efeziešiem, kādi ir

viņu pestīšanas pamati:

„Jo no žēlastības jūs esat pestīti ticībā, un tas nav no jums, tā ir Dieva dāvana. Ne ar darbiem, lai neviens nelielītos.“

Pāvils tagad paplašina un papildina jau 5. pantā izteikto patiesību:

„..žēlastībā jūs esat izglābti!“

Jau šis īsais teikums norāda, no kurienes iziet darbība. Nav rakstīts, ka mēs esam izglābušies, kas šo glābšanu padarītu atkarīgu no mums. Mēs itkā būtu saskatījuši briesmas un esam izglābušies. Nē, mēs esam izglābti no kāda, kas ir ārpus mums, kāda cita. Proti, no Dieva izglābti Viņa žēlastības dēļ.

Tā tad Dieva daļa ir Viņa žēlastība. Cilvēka daļa ir viņa ticība. Pestīšanu mēs varam saņemt tikai ticībā. Pestīšana nav bez mūsu līdzdalības, un šī dalība ir ticība. Tā nav kā saule, kas spīd pār visiem, vienalga vai mēs to vēlamies, vai ne. Pestīšana ir mūsu personīgā atsauķšanās uz Dieva žēlastību, un tas notiek caur ticību.

Ticība pieņem labo pestīšanas vēsti un tic, ka Kristus ir mūsu Pestītājs. Caur Viņa Golgatas upuri mums ir grēku piedošana un taisnošana. Mēs uzticamies Viņam, pestīšanas Nesējam, un Dieva žēlastībai.

„.. un tas nav no jums, tā ir Dieva dāvana.“

Te ir bijušas Rakstu apcerētājiem pārrunas, kas tad nav no mums, un ir Dieva dāvana. Vai te Pāvils raksta par žēlastību, kas nav no mums un ir Dieva dāvana, vai šis teiciens arī ieslēdz ticību.

Mums atkal mazliet jānodarbojas ar gramatiku, lai izprastu Vēstules domu. Varētu likties, ka „žēlastība“ un „ticība“ ir sieviešu kārtas, un loģiski prasītos, ka teikumam vajadzētu skanēt, lietojot sieviešu kārtas norādāmo vārdu „tās“.

„..tās nav no jums..“ Bet Bībeles tulkotāji ir pareizi attēlojuši grieķu oriģinālu, atstājot arī tur esošo mazo neskaidrību, par ko Bībeles komentātori lauza galvas.

„.. un tas nav no jums..“ „tas“ ir vīriešu kārtā, itkā apzīmējot divus sieviešu kārtas vārdus „žēlastība“ un „ticība“, un nobeidzot ar sieviešu kārtas vienskaitļa norādāmo vietniekvārdu „tā“: *„..tā ir Dieva dāvana.“*

Nav nekādu šaubu, ka žēlastība ir Dieva dāvana, paliek jautājums, vai arī ticība ir Dieva dāvana?

Apustuļa Pēterļa 2. vēstules 1. nodaļas 1. pants to apstiprina:

„*Sīmanis Pēteris, Jēzus Kristus kalps un apustulis, tiem, kas mūsu Dieva un Pestītāja Jēzus Kristus taisnībā dabūjuši to pašu dārgo ticību.*“

Ticība kā dāvana no Dieva un Kristus. Pāvils raksta Vēstulē filipiešiem 1. nodaļas 29. pantā:

„*..jo jums dota žēlastība ne vien uz Kristu ticēt.*“

Ticība kā Dieva žēlastības devums.

Bet Pāvils savas ēstules efeziešiem pantā ar „tas“ apzīmē visu kopsakarību: „No žēlastības ..pestīti ticībā“, pats pestīšanas akts apzīmēts ar vārdu „tas“. Protams, nākamajā teikumā šis „tas“ ir saukts par dāvanu, lietots sieviešu kārtas vārds un, dabīgi, vietniekvārds ir „tā“ (dāvana).

Tā tad tā nav no mums, šī dāvana ir no Dieva. Bet kāds iebildīs, es neticu, jo Dievs man nav devis šo ticības dāvanu. Kā man var pārnest, ka es neesmu ticīgais, Jēzus Kristus sekotājs?

Atbilde ir, ka Dieva vārds māca, ka ticība nāk no sludināšanas, no Dieva vārda pasludināšanas un cilvēkam jāmeklē šis Dieva Vārds un Dieva Vārda pasludināšana, lai viņš varētu saņemt ticības dāvanu, kas ved uz pestīšanu un mūžīgo dzīvību. Lai arī pestīšana ir Dieva žēlastības dāvana, mums ir jābūt gataviem to saņemt – ticībā gataviem.

Bet ir kādi, kas sacīs, ka viņi vienkārši nevar ticēt tam, ko viņu prāts, intelekts nevar pieņemt, sagremot.

Dziļāk ieskatoties šai cilvēkos, mēs atklāsim, ka tās nav intelektuālas, bet morālas problēmas, kuŗu dēļ tie nevar ticēt. Grēks un grēka sekas, nespēja atraisīties no savām nepilnībām un tās uzticēt kādam citam, izsūdzot savus grēkus Dievam.

„*Ne ar darbiem, lai neviens nelielītos.*“

skan 9. pants. Pasaule ir pilna ar reliģijām, kas māca, kas mums jādara, lai iegūtu pestīšanu. Labi darbi, protams. Sevis noliegšana un uzņemtas miesas mocības, lai tuvotos bargajam un svētajam Dievam. Esmu redzējis uzņēmumus, kur Irānā vīriešu bari iet zināmā mēnesī pa ielām un sit ar metalla ķēdēm sev pa kailām un asiņainām mugurām – lai izpatīktu Dievam, nosodītu savu grēcīgo miesu. Indijā faķiri guļ naglu gultās.

Zviedrijā, kur dzīvojām septiņus gadus, piedalījamies kādā ielu evaņģelizācijā un aicinājām gaŗām-gājējus nākt pie Kristus kā pie sava Pestītāja. Atceros kādu pusmūža sievieti, kas teica, ka viņa to darīšot, viņai tikai vēl jāsakārto sava dzīve un jāpaliek labākai, lai viņa varētu nākt pie labā Kristus.

Diemžēl, tāda ir daudzu izpratne. Es vispirms pats kļūšu Kristus svētuma cienīgāks un tad gan es iešu pie Viņa.

Bet Pāvils skaidri māca, ka tas nav Dieva prāts, tas nav Dieva ceļš.

„*Ne ar darbiem, lai neviens nelielītos.*“

Cik mēs esam ieņēmti paši no sevis! Mēs atgrūžam Dieva dāvanu, lai varētu apgalvot, ka, lūk, es pats, es pats to varu panākt. Protams, tas ir sātana evaņģelijs, kas liek mums tā censties pēc paša goda un labuma.

Dievs nepārprotami saka, ka nekas, ko cilvēks var darīt, nekas nevar cilvēku izpirkt no grēka soda – nāves. Dievs Savā žēlastībā ir sūtījis Savu Dēlu Jēzu Kristu, lai Tas mirtu par mūsu grēku izpirkšanu, un tikai caur Viņu, pieņemot ticībā šo žēlastības dāvanu, mēs gūstam mūžīgu dzīvību un Dieva bērnu tiesu.

Lai vēl tālak novērstu katru mūsu lielīšanos un iedomu, par labumu, kas varētu nākt no mums 2. nodaļas 10. pants saka:

„*Jo mēs esam Viņa darbs, Kristū Jēzū radīti labiem darbiem, kuŗus Dievs iepriekš sagatavojis, lai mēs tajos dzīvotu.*“

Grieķu oriģinālā teikums sākas ar Dievu: „Viņa darbs mēs esam“, tā rakstītājam pasvītrotot vispirms Dievu un Dieva nodomu. Viņš ar Savu Svēto Garu mūs ir atdzemdījis, mūsu garu pārveidojis, ka mēs nemaz citādi nevaram, mūsu sirdis tiecas uz labiem mīlestības darbiem, mēs tajos dzīvojam.

Grieķu vārds „darbam“ ir „poēma“, no kuŗa ir cēlies literātūras vārds „poēma“ – dzejojums. Kristus draudze ir Viņa radīta poēma, kas ir vairāk nekā kāda darbnīca labiem darbiem, palīdzības vieta tiem, kas cieš. Tā nav tikai cilvēku kopība radīta lietderīgiem nodomiem un darbiem, bet dievišķīgi skaists un brīnišķīgs veidojums, paša Dieva radīts, mums vēl nesaprotamā un neredzamā pilnībā.

Un, atgriežoties no poētiskā lidojuma uz zemes, – Dievs mūs ir radījis labiem darbiem. Ne aicinājis, ne sagatavojis, ne pavēlējis tos darīt. Mēs esam jauns radījums Kristū – Dieva bērni, Dievs mūsu sirdīs ir ielicis labos mīlestības darbus, kuŗus mēs darām kā daļu no mūsu jaunās, Dieva ieliktās dabas,

„*lai mēs tajos dzīvotu.*“

Cik nozīmīgi vārdi, virziens mūsu dzīvei. Mūsu dzīvei ir uzdevums. Tā nav tikai par mums, lai mums būtu apmierinājums, lai mēs priecātos un slavētu Dievu par mūsu pestīšanu. Arī Jēzus nenāca pasaulē, lai viņš Sevi piepildītu, iegūtu slavu un lai viņam kalpotu, bet Viņš nāca, lai kalpotu un atstumts mirtu mūsu dēļ.

Bet ja nu sāksim domāt: cik labi esam, kā atšķiramies no vienaldzīgās pasaules, tad uzmanīsimies. Šo domu autors ir tumsas kungs, kas cenšas pievilt pat Dieva bērnus.

Kristus un mūsu mēle

Bībeles studija ALBAs Kongresa dienās 2009. g. 29. aug. par Jēk. 3: 1-12,
māc. Oļģerts Cakars

Sākot lasīt uzdoto rakstu vietu, biju pārsteigts. Nekad agrāk nebiju īsti ievērojis Jēkaba vēstules 3. nodaļā zīmēto baismīgo ainu par mūsu mēli.

„...kā nelietības pasaule tā ielikta starp mūsu locekļiem.. ..tā apgāna visu mūsu ķermeni.. ..pati būdama elles aizdedzināta.. ..neviens cilvēks nevar pakļaut dumpīgo ļaunumu – mēli, kas pilna nāvējošas indes..”

Tad tāda ir šī mūsu ķermeņa daļa, sīkais loceklis mūsu mutes dobumā?

Vai mums nebūtu labāk, ja darītu tā, kā Jēzus to bija līdzībā teicis par mūsu roku: ja tā ir par apgrēcību, tad nocērt to, jo ir labāk ieiet dzīvībā bez rokas, nekā pazušanā ar šo grēcīgo locekli.

Bet evaņģēliji neraksta, ka Jēzus būtu ieteicis izraut mēli, šo attēloto briesmīgo elles ieroci cilvēka dzīvē.

Kam tad mēle lieti der?

Nu, mēle, pirmkārt, ir mūsu sargs, brīdinātāja visam ķermenim: “Nedzer šo šķidrumu, tas ir pārāk karsts, tas applaucēs tava ķermeņa barības vadu un kuņģi!”. Vai: “Neēd šo barību, tā ir sabojāta, vai arī, tur ir vielas un ķīmikālijas, kas var izsaukt slimības un nāvi!”

Bet ir arī otrādi. Mēle mums iegalvo: “Šī zupiņa vai cepeša gabaliņš, vai saldējums, vai kūka ir tik garšīga, pārlietu garšīga!” Un mēs kļūstam – tādi kā mēs kļūstam – paapaļi, ne pārāk veselīgās miesās.

Neesmu studējis fizioloģiju un nemāku skaidri teikt, cik mēlei ir daļa mūsu barības sagatavošanā norīšanai, katrā ziņā tā palīdz bagātīgi ražot siekalas, kas vajadzīgas šim procesam, (fizioloģija, process – bēdīgi, es jau sāku lietot svešvārdus, kas ir pirmā pazīme, ka cilvēks īsti nezina, par ko runā, un vēlas izlikties gudrāks, nekā tas ir...)

Bet Jēkabs savā vēstulē runā par mēles otro uzdevumu: par mūsu runāšanu, mūsu valodu.

Nu, kā tad ir ar mēli un runāšanu?

Mēs varam izrunāt visus patskaņus: a, e, i, u un svešvārdu patskani o, mēli nemaz nelietojot. Tā vienkārši guļ mūsu mutes dobumā, pieplakusi apakšējai, gramatiķu sauktajai, mīkstajai aukslējai.

Ja esat mācījušies dziedāt, zināsat, ka skolotājs pastāvīgi atgādina: lai tonis būtu brīvs un nepiespiests, – un īsteni skan jau tikai dziedātie patskaņi, turiet mēli mierīgi, lejā, mazliet piespiestu aukslējai un priekšējiem zobiem.

Bet līdzskaņiem ir vajadzīga mēles darbība. Izrunājiet vārdu “mēle” un jūs jutīsiet, kā mēle, izrunājot “l”, piesitas augšējai, sauktajai cietajai aukslējai.

Tā tad mēle ir neatvietojams instruments mūsu valodā, runāšanā, kas ir mūsu gara dzīves nozīmīgākā izpausme.

Es apzinīgi lietoju vārdu: instruments. To labi ilustrē Jēkaba dotais salīdzinājums par lielu kuģi, kuņu virza niecīga stūre. Liekas, tas labs piemērs. Kuģis peld, kur to virza kuģa stūre. Bet Jēkabs arī raksta, ka kuģa virzienu īsteni noteic stūrmanis, lietojot stūri, kas pagriež kuģi tur, kur stūrmanis vēlas.

Bet kā ir ar mūsu runāšanu, vārdiem, kas, liekas, stāv mūsu mēles galā kā uz trampolīna, gatavi lēkt, mums par postu, bez mazākā brīdinājuma vistrakāko dzelmju jūklī.

Ja mūs kāds izaicina vai apvaino, cik grūti ir klusēt. Mēs parasti sakām to, kas “mēles galā”, pirmos dusmīgu vai apvainotu vārdu plūdus. Mēs varam daudz ātrāk runāt nekā domāt, mūsu domas nekādi nespēj tikt līdz mūsu iekarsušajiem runas vāļiem, mūsu mēles liesmojumiem, kas var aizdedzināt lielu mežu – kā Jēkabs to saka, celt ienaidu uz visu mūžu.

ALAs izdotajā Latviešu valodas vārdnīcā šķirkli „mēle” veselas 13 rindas apskata kā vārdu „mēle” latvieši lieto cilvēku saskārmē. Ir pārsteidzoši, ka ir tikai viens pozitīvs apzīmējums mēlei: laba, – laba mēle. Visi pārējie apzīmē kaut ko vairāk vai mazāk sliktu. Tā vispirms – ļauna mēle. Tas jau tik skaidri un tieši pateikts, ka tam nevajaga paskaidrojuma. Nākošais ir „saldā”. Vai jums šķiet, ka sakām ko labu, ja teicam, ka tam gan ir ir salda mēle?

Kā ir ar nākošo – „lunkana”, vai vēl tālāk „mīksta” mēle? Man liekas, ka sarunā ar šādu mēļu īpašniekiem, gan labāk būt piesardzīgiem...

Vārdnīcā arī uzskaitīti daži tautas sakāmvārdi par mēli. Pirmais piemērs: „mēli saturēt, savaldīt”, kas ir laba lieta, kaut gan, lasot Jēkaba vēstuli, liekas, ka tikai retais to māc.

Jēkabs raksta:

„Mēs visi kļūpam. Vīrs, kas neklūp vārdos, ir pilnīgs, spējīgs iegrozīt arī visu miesu”.

Kas neklūp vārdos, ir pilnīgs... Cik no mums vēlētos apgalvot, ka esam pilnīgi?

Nākamais tautas teiciens ir „mēli deldēt” arī

„dzesināt”, runāt bez nozīmes. Runa runāšanas pēc. Varbut pazīstam cilvēkus, kas vienmēr jaucas sarunās, sakot savu sakāmo, bet kam, īsteni, nav nekā ko teikt.

Rādīt mēli – mēdīties. Pazemot otru cilvēku, izrādot nicināšanu pret to.

Tālāk: palikt ar baltu mēli – nezināt ko teikt.

Palaist mēli – izplāpāt sliktas ziņas par citu cilvēku.

Daudz labāk ir iekost mēli zobos – neteikt nekā. Neteikt nekā slikta vai nevajadzīga, kaut arī gribētos.

Nav ko klausīties tādās mēlēs – tās ir nevalodas, apšaubamas, bieži ļaunas valodas, tenkas.

No paša mēles izzīst – nozīmē teikt izdomātas lietas, notikumus, melus, melot.

Man mēles galā ir – nevaru acumirkli atcerēties.

Cik bagātīgi tautas mute, liekas, apstiprina Jēkaba vēstules negatīvās domas par mūsu mēli – pareizāk sakot, mūsu mēles lietošanu.

Vēl mums ir teiciens, kas nav vārdnīcā: Mēle niez! Kāds cits plaši un garī izrunājās un saka tik nepareizas domas un spriedumus, ka mums gribas iespraukties vai kaut niecīgākā runas atstarpē, lai nostatītu lietas uz pareizām kājām. Lai būtu īstā skaidrība un pareizs spriedums – mans spriedums! Jo, ja es to tā saprotu un spriežu, tad taču tas ir pareizi, vai ne?! Citādi tas nemaz nevar būt! Mēs visi esam bijuši tādās situācijās, kas brēktin brēc pēc patiesības un taisnības! Vai brīnums, ka mums mēle „niez”.

Bet ko Jēkabs?

Jēkabs šīnī vēstules nodaļā saka par mēli baisus, pat bezcerīgus vārdus...

Kāpēc viņš ir tik satraukts un, sākot par mēli domāt, liekas, meklē aizvien stiprākus vārdus un salīdzinājumus?

„...kā nelietības pasaule.. ..tā apgāna visu mūsu ķermeni.. ..pati būdama elles aizdedzināta.. ..dumpīgo ļaunumu – mēli, kas pilna nāvējošas indes..”

Vai atbilde Jēkaba izmisumam meklējama, piemēram, Mateja evaņģelija pēdējās, 28. nodaļas, trīs pēdējos, 18., 19. un 20., pantos:

„Jēzus, piegājis klāt, tiem sacīja: 'Man ir dota visa vara debesīs un virs zemes, tapēc ejiet un dariet par mācekļiem visas tautas, tās kristīdami Tēva, Dēla un Svētā Gara vārdā, tās mācīdami turēt visu, ko es jums esmu pavēlējis; un, redzi, es esmu ar jums ik dienas līdz laika beigām.' “

Un Marka evaņģelija pēdējās, 16. nodaļas 15. panta vārdi:

„Un viņš tiem sacīja: 'Ejiet pa visu pasauli un sludiniet evaņģeliju visai radībai!' “

Nepārprotami. Pēdējie Jēzus vārdi, pēdējās pavēles saviem mācekļiem ir: ejiet, māciet, sludiniet!

Mācība. Pasludinājums. Prieka un dzīvības vēsts. Evaņģelija.

Un mūsu valoda, runas iespējas ir vienīgais ierocis, darba rīks, mūsu kalps, kas var šo Jēzus doto uzdevumu, pēdējo aicinājumu, pavēli izpildīt.

Mēs kādreiz sakām, pareizi sakām, ka visa mūsu dzīve ir un tai jābūt par liecību pasaulei. Jā, pasaule to ievēro un tad jautā: kā tas ir iespējams, kā jūs esat nokļuvuši uz šī mīlestības un kristīgās dzīves ceļa?

Vai mēs varam uzzīmēt plānu, kā uz šī ceļa nokļūt, kur tas sākas un uz kurieni tas ved? Nē, tur nelīdzētu nekādi globālie pozīcijas rādītāji un ceļa karšu zīmētāju datoru programmas.

Vai brīnišķīga mūzika var liecināt par ticību uz Jēzu Kristu, kas mūs ved uz debesīm? Taču nē, lai cik lielā mūzikas burvībā mēs iegrimtu.

Mums ir vajadzīga valoda, vārdi, mēle, kas šos vārdus pasaulē raida, kas izrunā un pasaka to, kam mēs esam ticējuši, ko piedzīvojuši, uz kā balstām savu mūžīgās dzīvības cerību. Vārdus, kad lūdzam savu Tēvu pēc ticības stipruma, pēc mīlestības, pēc uzdevuma mūsu dzīvei un staigāšanai.

Vārdi un vēsts, ko pasludinām pasaulei ar mūsu mutes valodu un mēli, par Dieva lielo pestīšanas žēlastību grēciniekam. Vārdi un vēsts, ko mācam pasaulei ar mūsu mutes valodu un mēli par Dieva mīlestību un Viņa prāta pildīšanu.

Mēs varam spriest, ka Jēkabs, šo pavēļu dēļ ir tik ļoti satraukts, un, šo nodaļu sākot, tāpēc raksta par skolotājiem, draudzes mācītājiem, kam jāpasludina Kristus evaņģelija vēsts, jāmāca draudze un sevišķi jaunie, nepiedzīvojušie draudzes locekļi:

„Mani brāļi, nekļūstiet daudzi par skolotājiem, jo jūs zināt, ka mēs, skolotāji, tiksim stingrāk tiesāti. Mēs visi bieži klūpam.”

Jau pirmajās draudzēs bija viltus skolotāji, viltus mācītāji, kas mācīja māņus, pašu izgudrotu filozofiju, noteikumus, garīgas prasības un dzīves veidu. Ievērosim arī to, ka tām draudzēm nebija mūsu Jaunās Derības. Radās daudzi šķietami evaņģeliji, vēstules un raksti, kas klīda draudžu starpā. Kristīgai draudzei vajadzēja gadu simteņus, lai saprastu, kas ir Dieva Vārds un kas ir cilvēku sarakstītas iedomas vai sātana inspirēti maldi.

Pirmajām draudzēm, tāpat kā draudzēm vēlāk bija un arī šodien ir jāsatiekas, jācīnās ar viltus mācītājiem, vai cilvēkiem, kas vēlas draudzi pakļaut savai gribai un absolūtai kontrolei, neievērojot, cik postoša draudzes dzīvē var būt šāda rīcība.

Tā arī Jēkabs pret to cīnas un interesanti ir, ka viņš, tāpat kā mūsu senči, kas laika posmā izveidoja metaforas par dažādām, bieži vien negatīvām lietām un izdarībām, arī Jēkabs šeit lieto „mēli“, lai īsi un asi un nepārprotami attainotu dažādus cilvēkus un viņu ļaunās un grēcīgās tieksmes un darbus, viņu kalpošanu sātana viltībām.

Es jau uzskaitīju rindu latviešu sakāmvārdus un apzīmējumus par mēli. Paraudzīsimies, kur Jēkabs ir ieguvis spēcīgos mēles teicienus. Salīdzinot ar latviskiem teicieniem, tie tiešām liekas baismīgi.

Vispirms, salīdzinājumi par ļaužņiem, kas vada un kontrolē zirgu un stūri, kas dod kuģim virzienu, nav īsti trāpīgi, jo mēle nevar kontrolēt cilvēku salīdzinošā veidā. Zirga jātnieks un kuģa stūrmanis ir vadītāji. Salīdzinājumu gan var attiecināt uz draudzi, kas tiek vadīta no sava mācītāja, bet mācītājam, tam jābūt savukārt vadītam no draudzes galvas – Kristus.

Interesanti atzīmēt, ka šī ir vienīgā vieta Bībelē, kur draudze salīdzināta ar kuģi. Israēla bērni bija iekšzemes ļaudis, zemnieki un lopkopji. Vidusjūras krasts viņiem bija tuvu, bet nebija pieejams. Tur dzīvoja filistieši. Toties šādi salīdzinājumi bija parasti grieķu literatūrā un tādā veidā kuģis peld arī Jēkaba vēstulē.

5. un 6. pantā sākas Jēkaba metaforu ugunošana:

„Lūk, tik maza uguns tik lielu mežu aizdedzina. Arī mēle ir uguns..“

Ja draudzē sāk darboties tikai viens viltus pravietis vai viltus mācītājs, visa draudze var sadegt maldu ugunīs, kā tas notika Jēkaba laikā, un ir noticis kristīgās draudzes dzīvē pagātnē, un notiek vēl tagad. Lietojot šo salīdzinājumu, Jēkabs staigā iemītas un pazīstamas tekas. Salamana mācītāja 26:21 saka:

„Kā ogle rada karstumu un malka like uzliesmot ugunij, tā nesaticīgs cilvēks izraisa nesaskaņas un rāšanos“

Atgriezīsimies pie Jēkaba.

„...kā nelietības pasaule tā (mēle) ielikta starp mūsu locekļiem..“

Mēle – nelietības pasaule, ielikta starp mūsu locekļiem. Ja mēs to vēlētos saprast burtiski – esam purvā. Ja mēģinātu to attiecināt uz visu cilvēka būtību, viņa dabu, arī tā teiciens būtu nesaprotams. Jēkabs te runā atkal par draudzi, un tur gan nelietības pasaules pārstāvis dažkārt tiek vadībā, ir ļaunā ielikts, iebīdīts – ir draudzes mēle visiem par postu.

Kā Jēkabs, lietojot aizvien baigākus tēlus, tālāk saka:

„... tā apgāna visu mūsu ķermeni un ierauj liesmās visu mūsu dzīves gaitu..“

un arī norāda, kas ir šīs „mēles“ ielicējs un kungs:

„...pati būdama elles aizdedzināta.“

Bet nākošais teikums. Vai tas nerunā tieši uz cilvēku – vārdā sauktu?

„...bet neviens cilvēks nevar pakļaut dumpīgo ļaunumu – mēli, kas pilna nāvējošas indes.“

Nāk prātā rakstu mācītāji, kuņus Jēzus nosauca par odžu dzimumu. Arī Jēkaba vārdos un metaforās nekā nevaram īsti ielikt parastu cilvēku, viņš nerunā par pagāniem, vai draudzes locekļiem, bet gan par viltus skolotājiem, kā tie saukti grieķu tekstā un jaunajā tulkojumā, mums saprotamāks vārds, skaidrāks vārds ir viltus mācītājs, draudzes vadītājs, atšķirībā no skolotāja, kas bērniem māca, ka 2x2 ir četri.

Jēzus vārdi nebija pirmo reizi teikti. 140. psalma 4. pantā Dāvids saka par varas darbu darītājiem:

„...kas lolo savā sirdī ļaunu un ceļ ikdienas karu. Viņi trin savu mēli kā čūskas, odžu inde un dzelonis ir zem viņu lūpām.“

Tāpat kā ikdienas runā vai latviešu sakāmvārdos Jēkabs vārdu „mēle“ lieto kā vispārīgi pazīstamu lietu, locekli, jēdzienu, kam nav vajadzīgs ikreizējs paskaidrojums. Kā latviešu sakāmvārdi par mēli apraksta ne mēli, bet cilvēku, tā Jēkabs savā vēstulē ar vārdu „mēle“ zīmē baismu ainu par viltus draudzes ganiem un mācītājiem, kas sātana ielikti kalpo Kristus draudzes sagraušanai. Man, šo rakstvietu lasot, liekas, kā tā rakstīta it kā lielā izmisumā par to, ko Jēkabs, zinot Kristus aicinājumus un pavēles, redz sava laika draudzēs.

Šīs apakšnodaļas pēdējos četros pantos Jēkabs pārslēdzas un runā tieši uz saviem lasītājiem, draudzes locekļiem, dodot četrus piemērus. Te par mēli viņš vairs nerunā kā par elles aizdedzinātu, pilnu nāvējošas indes, bet it kā pieved piemērus par labu un ļaunu mēles lietošanu. Šie piemēri tā nemaz neattiecas uz iepriekš sacīto. Man šie piemēri liekas arī mazliet nesakarīgi.

Pirmais, 9. pantā:

„Ar mēli mēs slavējam Kungu un Tēvu, un ar mēli mēs lādam cilvēkus, kas pēc Dieva līdzības radīti. No tās pašas mutes iziet svētīšana un lāsti.“

Viņš uzrunā draudzes, Kristus draudzes locekļus. Vai kāds no jums ir kādreiz lādējis citu cilvēku? Man jāsaka, ka esmu audzis kristīgā ģimenē, un nevaru iedomāties, ka būtu kādu lādējis, nolādējis. Bijis dusmīgs – jā, domājis sliktas domas – jā, bet lādējis – nē, nevaru iedomāties un atcerēties kādu gadījumu 85 gados, kad būtu lādējis... Var jau būt, ka temperamentīgākiem, karstasinīgākiem ļaudīm Bībeles zemēs tā bija problēma, bet piemērs, liekas, neattiecas uz mums.

Nnākošos trīs piemēros Jēkabs uzmundrina klausītāju. Pati daba rāda, ka mums ir jādzīvo viena dzīve, dzīve ar Dievu, Viņa patvērē un aizgādībā, paklausībā un kalpošanā:

„Mani brāļi, tā tam nav jābūt. Vai tad no viena un tā paša avota klintī izplūst salds un rūgts ūdens reizē? Vai tad var, mani brāļi, vīģes koks dot olīves un vīna koks vīģes? Tāpat arī sālš avots nevar dot saldu ūdeni.“

Tā tam nav jābūt, saka Jēkabs Dieva Gara spēkā. Dieva radītājā dabā tā tas nav. Bet tā tas ir pasaulē un Kristus draudzē, kas nav pasargāta no sātana viltībām un uzņēmās, un klupšanas, un krišanas grēkā.

Tāpēc Jēkabam un arī mums ir dārgi Jāņa ev. 16:33 teiktie Jēzus Kristus vārdi:

„Pasaulē jums ir bēdas, bet turiet drošu prātu, Es pasauli esmu uzvarējis“

ALBAs 2009. gada kongress

Kongresu 2009. g. 28. augustā ievadīja ALBAs priekšsēdis māc. Dr. Uldis Ukstiņš. Viņš sveica kongresa dalībniekus un pateicās Dievam par iespēju darboties jau 59 gadus. Dziesma „Man žēlastība dāvāta“ izsacīja mūsu kopējo pateicību mūsu Kungam.

Mandātu komisija – Gatis Ķeris, Kaspars Fītiņš ziņoja, ka kongresā piedalās 27 delegāti.

Kongresa prezidijā bija Pēteris Aļle, Ģirts Stūrmanis un Uldis Ukstiņš, sekretāri Jānis Plostnieks un Benita Ukstiņa.

Sveicienus kongresam sūtījuši LBDS bīsk. Pēteris Sproģis, LBDS Garīdznieku brālības priekšsēdis māc. Andrejs Šterns, LBDS Māsu apvienības vadītāja Elita Lapiņa un no LBDS Svētdienaskolu apvienības Elza Roze. Sveicienus no Brazīlijas latviešu baptistu apvienības un kongresa bija atvedis šī kongresa dalībnieks Kārlis Augstroze. Bija arī sveiciens un pateicība no Rikonas misijas Bolīvijā.

Kongress sveica PBS prezidentu Dāvidu Kofeju un ģenerālsēkretāru Nevillu Kallamu, Brazīlijas LBS priekšsēdi Benjamiņu Keidānu, LBDS bīsk. Pēteri

Sproģi, Garīdznieku brālības priekšsēdi māc. Andreju Šternu, LBDS Māsu un Svētdienaskolu apvienības, Rikonas misiju, māc. Rubeni Andermani un Rudofu Kalnmalu Čikāgas draudzē un Jāni Aļli Filadelfijas draudzē.

Pieminēja mirušos draudzes locekļus: Bukskauntijas dr. – Sofija Klaupika, 90 gadu vecumā mirusi 2009. g. 25. jūnijā; Klīvlādes dr. – Dainis Ūsis 71 g.v. miris 2008. g. 12. novembrī un Maija Ziedaine 72 g.v. mirusi 2009. g. 30. aprīlī; Toronto dr. – Roberts Salna 94 g.v. miris 2008. g. 21. augustā un Marta Roze Veidemane 81 g.v. mirusi 2009. g. 10. februārī.

Pieņēma 2008. g. kongresa protokolu un izziņoto darba kārtību.

Apvienības darbinieku ziņojumi.

ALBAs priekšsēža māc. Dr. Ulza Ukstiņa ziņojums iespiests iepriekšējā KB numurā.

ALBA vice-priekšsēdis Pēteris Aļle ziņoja par ALBAs tīmekļa mājaslapu. Gada laikā to ir apciemujuši 1200 lasītāji. Tajā arī ir pieejama LBDS un BLBS mājas lapas, kā arī ir Kristīgā Balss. Mūsu izmaksa ir \$10.55 mēnesī.

ALBAs kasieris Ģirts Stūrmanis ziņoja, ka kasē atlikums uz 2008. g. bija \$170,740, ieņemti \$58,945, izdoti \$64,626, atlikums uz 2009. g. ir \$165,059.

ALBAs sekretāra Jāņa Plostnieka sakopotā statistika rāda, ka 6 draudzēs ir 175 locekļi un aprūpejamie, dievkalpojumus apmeklē 70. Latvijas evaņģelizācijai

Kongresa prezidijs: māc. Dr. Uldis Ukstiņš, Pēteris Aļle, Ģirts Stūrmanis

un palīdzībai devīgākā bijusi Čikāgas draudze, kas 2008. g. ziedoja \$982.40 no katra draudzes locekļa.

“Kristīgās Balss” redaktors Oļģerts Cakars ziņoja, ka 2008. g. izdoti 4 KB numuri 500 eksemplāros. 140 izsūtīti uz ASV, 30 uz Kanadu, 120 uz Brazīliju, 200 uz Latviju. Lūdzam turpināt KB atblstu \$2,000 apmērā. Paldies kasierei Lidijai Aistarei un visiem rakstītājiem!

ALBAs pārstāvis pie PBS un Brazīlijas LBS Kārlis Augstroze ziņoja, ka Pasaules Baptistu savienībā ir 216 apvienības ar 36 miljoniem locekļu. Dara palīdzības darbu Burmā, Ķīnā u.c.

Viņš ir piedalījies Brazīlijas LBS kongresā jūlijā. Savienība atbalsta misionāru Latvijā. Draudzēs ir tikai nedaudzi, kas runā latviski.

Informāciju par LBDS Kristīgās Vadības koledžas darbu sniedza Dr. Jānis Plostnieks. Ir akreditēts „Sociālās palīdzības vadības” kurss. Kolledža 2008. gadā uzņēmusi 60 studentus. Kolledža, pārcelta uz Mārupes ielu 16, Āgenskalnā, uzsāks „Garīgās aprūpes un konsultēšanās” programmu. KVK pašreiz nav finciāli drošā stāvoklī. Mērķis – šajā mācību gadā uzņemt 100 studentus. Kolledža aicina atbalstītājus ziedot studentu stipendijām.

Revīzijas komisija, Rute Ķere un Inta Gulbe, ziņoja, ka izdarīta revīzija ALBAs un KB kasēs tās atrastas labā kārtībā,

Par 2010. g. Kongresa dienām. Mūsu parastajā laikā, augusta beidzamajā nedēļas nogalē, Latvijā, Ventpilī notiks Latvijas baptistu 150 gadu jubilejas svinības, uz kuņām dosies arī laba daļa mūsu ļaužu. Nolēma, ja Bēteles draudze, nometnes īpašniece piekristu, Kongresa dienas varētu rīkot pirmajā septembrā nogalē, citādi tās būtu jārīko Bukskauntijas baznīcā augustā.

Tā kā mūsu palīdzības darbs virzās caur mūsu un LBDS Māsu apvienībām, bija priekšlikums dot balsttiesības ALBA Māsu apvienības pārstāvei ALBAs padomē. Ievēlēja komiteju: Juri Alksnīti un Pēteri Aļļi, kas noskaidros, vai un kā mainīt statusus, lai MA būtu pārstāvēta padomē

ALBAs padomes vēlēšanām min pārvēlamos kandidātus: Juri Alksnīti, Ralfu Augstrozi un māc. Dr. Uldi Ukstiņu. Revīzijas komisijā – Intu Gulbi un Svenu Kalniņu.

Apstiprināja 2010. g. Kongresa dienu rīcības komiteju: atbildīgais vadītājs māc. Dr. Uldis Ukstiņš, administrācija un saimniecība Ralfs Augstroze, komendants Rūdis Kalnmals, komitejas locekļi Pēteris Aļļe, Ģirts Stūrmanis, Dr. Jānis Plostnieks, kā arī māsu un koņu pārstāvji. Par pārstāvi pie Pasaules Baptistu svienības apstiprināja Kārli Augstrozi.

Draudžu ziņojumos par Bostonas draudzi ziņoja Juris Alksnītis. Sanāk kopā parasti reizi mēnesī pa mājām ap 6-8 cilvēki. Apmeklējam slimos, pateicamies par garīgo kopību un aizlūgšanām. Draudzei šis ir 108. gads.

Par Bukskauntijas draudzi ziņoja Gatis Ķeris. Svētdienas skola un dievkalpojumi notiek katru svētdienu. Koris dzied trīs dziesmas. Pulciņš paliek mazāks, dievkalpojumos 20-25 apmeklētāji. Trešdienās ir Bībeles studijas un lūgšanu brīdis. 5 bērni ir svētdienas skolā, pieaugušo svētdienskola reizi mēnesī. Ziemsvētku sarīkojumos aicinām un nāk arī apkārtnes ļaudis. Kopā ar luterāņu draudzi svinam 18. novembri.

Par Čikāgas draudzi ziņoja Pēteris Aļļe, draudzē 9 aktīvi locekļi. Tagad noturam dievkalpojumus divas reizes mēnesī. Atbalstām ALBA darbu, Kristīgo radio. Esam ciešā oikumeniskā sadarbībā ar pārējām Čikāgas draudzēm, rīkojot Piektvakarus pirms Lieldienām un Celsmes vakarus rudenī, draudzes locekļiem piedaloties starpdraudžu Bībeles stundās un Ciānas ev. lut draudzes korī.

Filadelfijas draudzes nolasīto ziņojumu bija sastādījis Jānis Aļļe, stāstot par svētkiem un sarīkojumiem, kuņi, parasti, notiek kopā ar Bukskauntijas draudzi. 2. jūnijā svinēti draudzes 108. gada svētki. Draudzes ierosinājums ir palielināt ziedojumus Rinkonas misionai.

Sēdi beidza ar dziesmu, saliekot ALBA evaņģelizācijas fonda kolekti, un māc. Dr. U. Ukstiņa vadītu lūgšanu.

Kongresa otro sēdi sestdien, 29. augustā iesāka ar dziesmu un lūgšanu. Sēdi vadīja Pēteris Aļļe.

ALBAs evaņģelizācijas darba pārziņa Ralfa Augstrozes ziņojums iespīests iepriekšējā KB numurā.

Balsojot ievēlēja padomē līdzsenejos locekļus Juri Alksnīti, Ralfu Augstrozi un māc. Dr. Uldi Ukstiņu. Revīzijas komisijā ievēlēja Intu Gulbi un Svenu Kalniņu.

Par Klīvlādes draudzi ziņoja māc. Dr. Pauls Barbins. Dievkalpojumi katru svētdienu, dzied koris, ansamblī un sōlisti. Izkārtojam baptistu dievkalpojumu Gaŗezerā.

Par Toronto draudzi ziņoja Leons Nams. Ir 33 draudzes locekļi, dievkalpojumos piedalās ap 14, jo daudzi dzīvo ļoti tālu. Sv. Vakarēdiena svētdienās kalpo māc. Keidāns, bijis arī māc. Dr. Jānis Šmits, citādi parsti nolasa kādu māc. R. Ekšteina svētrunu, ēŗģelnieks ir Dāvids Šmits.

Kongress balsojot pieņēma padomes sastādīto budŗetu \$30,400 apmērā.

ALBAs zaru ziņojumos par Koņu apvienību ziņoja

Nometnes virtuves trio – Ērika un Nicholas Stūrmaņi un Margrieta Baštika. foto Valdis Ķeris

apvienības priekšiece Gunta Plostniece. Koŗi vēl ir Bukskauntijā, Filadelfijā un Klīvlāndē, tomēr Dziesmu dienās sabrauc daudzi arī no vietām, kur koŗa nav un arī nav draudzes. Dziesmu dienas ir ļoti svarīgs veids, kā mēs uzturam mūsu kopību. Svarīgi ir arī tas, ka arī mūsu jaunatne dzied. 59. Dziesmu diena Klīvlāndē izdevās labi, paldies draudzei un darbiniekiem! Nākamā dziesmu diena notiks 2010. g. aprīlī Kalamazū.

Par ALBAs Māsu apvienību ziņoja apvienības priekšiece Benita Ukstiņa. Māsu savienība atbalsta Latvijas lauku draudžu mācītājus, bēbišu skolu un skolu Rinkonā, Bolīvijā.

ALBA priekāšsēdis Māc. Dr. Uldis Ukstiņš pateicās visiem Kongresa dienu programmas un saimniecības darbiniekiem..

Beigu dziesmas „Tā Kunga draudzes vienība“ laikā salikām kolekti palīdzībai Latvijā, tad vienojamies kopīgā lūgšanā.

Trīs dienās kolektēs salikām \$7,686. Paldies visiem!

Koŗu apvienības sēde.

Sēde notika sestdien, 29. augustā, to vadīja Koŗu apvienības priekšsēde Gunta Plostniece, protokolēja sekretāre Ruta Ķere.

Gunta Plostniece ziņoja par 2009. g. Dziesmu dienu Klīvlānē, tā labi izdevusies, paldies Klīvlāndes draudzei un darbiniekiem, bija laba sadarbība ar latviešu luterāņu draudzi. Prieks par dziedātājiem, jauniešiem. Piedalījusies arī garīgā koncertā Kanadas dziesmu svētkos Hamiltonā, kur bijuši 150 dziedātāji, to starpā arī divi kori no Latvijas. 300 dziedātāju koris bijis Koŗu festivālā Priekulē, kur notikuši pieci dažādi labi izdevušies koncerti.

Kasiere Aina Stūrmane ziņoja, ka kasē gada sākumā bijis \$24,161.18 atlikums, ieņēmti \$881.78, izdoti \$10.00, atlikums uz 2009. g. \$25,032.96.

Par draudzēm: Bostonas draudzē J. Alksnītis ziņoja, ka dziedātāji piedalās Dziesmu dienās. Par Bukskauntijas draudzi – Ralfs Augstroze, dziedam katrā dievkalpojumā 3 dziesmas, ir 10 dziedātāji, 4 pavadītāji, koncertējam Ziemsvētkos, kad sanāk pilna baznīca klausītāju. Par Čikāgas draudzi Oļģerts Cakars ziņoja, ka dziedātāji piedalās Dziesmu dienās un arī dzied Ciānas ev. lut. draudzes korī. Par Filadelfijas draudzi ziņoja Gunta Plostniece, koris dzied kopā ar Bukskauntijas draudzs dziedātājiem svētkos, ir Ziemsvētku koncerts. Par Klīvlāndes draudzi – 10 dziedātāji, vada Agnese Dzērve, sadarbojamies ar luterāņu draudzi. Par Toronto draudzi ziņoja Žanis Gertners – koristi piedalās Dziesmu dienās.

Nolemj pieņemt Čikāgas draudzes aicinājumu un 2010. g. Dziesmu dienu rīkot Kalamazū. Rūdolfs Kalnmals jau ir ievadījis sarunas ar vietējo luterāņu draudzi. Par diriģentiem ievēl Ralfu Augstrozi, Guntu Plostneci un Arvīdu Purvu. Rūdis Kalnmals diriģēs vienu dziesmu.

O. C.

Marta Cakare

***Varbūt, ka šajā brīnumu nakt
kailajā krūmā***

uzziedēs zelta zvaigzne.

***Varbūt – pavērsies sudraba pūpols
un maigi glāstīs***

debess Bērnu.

***Varbūt, ka brīnuma naktī
iemirdzēšos Tavā priekā***

***kā sveces liesma,
kā dzintara lāse.***

Oļģerts Cakars

SVĒTĀ NAKTS

***Šai naktī viss savādā virpulī jaucas:
sniegs zaigojot pacēlas zvaigžņu mājās,
bet baltākās zvaigznes uz zemi snieg
un klusi pār kailajiem laukiem klājas.***

***Šai naktī mirgo un spīguļo sniegs
un augstumos zvaigznes zaļgani aukstas;
šai Svētajā naktī ir debess un zeme
kā klusā lūgšanā saliktas plaukstas.***

DZIESMU FESTIVĀLS PRIEKULĒ

(turpinājums)

Ērika Ešenvalda autorkoncerts

Viena no skaistākajām Priekules festivāla notikumu virsotnēm bija komponista Ērika Ešenvalda autorkoncerts. Iespaidīgi bija jau tas vien, ka koncertā piedalījās viena no pasaulē labākajām koņu vienībām – Valsts Akadēmiskais koris. Un pārskatu par Ērika daiļradi varējām izbaudīt pilnā mērā. Šī reize bija veltīta galvenokārt vokālajai mūzikai. Visi priekšnesumi bija ar tekstu gan latviešu, gan svešās valodās. Ēriks bija pratis iesaistīt solo dziedāšanā arī savu māsu Annu un meitiņas Elizabeti un Emīliju. Dzirdējām arī tos skaņdarbus, kas Ērika Ešenvalda vārdu pacēluši augstākajās mūzikālajās virsotnēs. Populārais „Aizej, lietņ” ar latviešu tautas dziesmas vārdiem tiek daudz dziedāts tepat Latvijā un iemīļots koņu vidū. Skaņdarbs gan prasa no dziedātājiem labu mūzikālu sagatavotību. Ar šo „Aizej, lietņ” tika noslēgta autorkoncerta 1. daļa, kurā visvairāk skanēja bērniem domātas dziesmas. 2. daļa sākās ar latviešu tautas dziesmas apdari „Stāvēju, dziedāju”. Tad varējām dzirdēt „O Salutaris Hostia” ar baznīcas liturģisko tekstu, pazīstamo „Amazing Grace” interesantā apdarē. Pēc tam skanēja „Leģenda par iemūrēto sievieti”, kas 2005. gadā uzvarēja Starptautiskajā raidorganizāciju konkursā *Rostrum* jauno komponistu kategorijā Parīzē. Kopš tā laika tā izskanējusi vairāk nekā 40 valstu radio un koncertzālēs. 2005. gadā Ēriks Ešenvalds kļuva par

Ēriks Ešenvalds

Lielās mūzikas balvas laureātu – par spilgtu jaunradi koņa mūzikas jomā. Turpinājumā varējām arī būt klāt Dzīru skatā no operas „Augļu koks ir Jāzeps”. Šī opera savukārt ir 2007. gada Lielās mūzikas balvas laureāte par gada labāko izrādi. Veltījums Mātes Terēzes piemiņai saucas „Piliens okeānā”. Ar šo skaņdarbu koris *Kamēr...* 2006. gada vasarā kaldināja savu zelta medaļu Pasaules koņu olimpiādē Ķīnā. Tad vēl dzirdējām dziesmu „Aicinājums” ar Artura Cīruļa vārdiem un „Kas Viņš” ar Leonīda Breikša tekstu. Šīs abas dziesmas ir vienas no pirmajām Ērika koņa dziesmām, kuŗas komponētas padesmitnieka gados. Tās atskaņoja koris „Latvija” un festivāla *Priekule 2009* dalībnieki, soliste K. Gailīte, flautu spēlēja Ivonna Rozentāle, diriģēja Māris Sirmais. Ja nu te pie visa tā gribētu izteikt kādu vērtējumu gan par mūziku, gan par izpildījumu, tad jāsaka tikai vispārākās kategorijas vārdi: izcili, brīnišķīgi, iespaidīgi utt.

Pēc festivāla sazinājos ar komponistu Ēriku Ešenvaldu un jautāju viņam par ideju šādu autorkoncertu sarīkot Priekulē, par viņa paša iespaidiem šai koncertā, kā arī par viņa nākotnes plāniem baptistu draudžu mūzikālajā laukā. Ēriks atbildēja ļoti konkrēti:

1. Vispirms, ideja par manu autorkoncertu, turklāt ar VAK Latvija un M. Sirmā piedalīšanos, bija Pēterim Tervitam. Otrkārt, man jau sen bija vēlēšanās savu profesionālo mūziku aizvest uz manu dzimto pilsētu - Priekuli. Tad nu sapratu, ka šī reize būtu īstā. Treškārt, Priekulē vienlaicīgi bija gan pilsētas svētki, gan baptistu starptautiskais koņu festivāls, un šiem abiem pasākumiem mans autorkoncerts bija kā saistviela, jo tajā bija gan manas laicīgās un garīgās dziesmas, dziedāja gan novadnieku, gan baptistu koņi, kā arī profesionālais koris Latvija, Kristīne Gailīte un Māris Sirmais. Tādējādi visas interesešu puses autorkoncertā tika pārstāvētas. Valsts korim šis koncerts bija formulēts kā reģionālais koncerts.
2. Man prieks, ka no manas vokālās daiļrades izdevās parādīt visas 3 sfēras - a) bērnu dziesmas, b) koņmūzika, kas paceļama amatierkoņiem (arī baznīcu koņiem) un c) profesionālā koņmūzika, kas pa spēkam profesionālajiem koņiem un spēcīgākajiem

amatierkoņiem (Kamēr... u.c.). Vēl es ļoti vēlējos nojaukt barjeru starp izpildītāju un publiku, tādēļ līdzās priekšnesumu programmai operas soliste Kristīne Gailīte dziedāja dziesmas kopā ar Priekules vidusskolas solistēm, valsts koris dziedāja kopā ar novadnieku kopkori un arī ar festivāla dalībniekiem, turklāt viņus diriģēja Māris Sirmāis. Man liekas, ka koncerts bija svētīgs, jo tā dažādība sniedza gandarījumu visdažādākatipaklausītājiem - gan mūziķiem amatieriem, gan mūziķiem profesionāļiem, gan vienkāršiem klausītājiem.

3. Uz trešo jautājumu par Ērika Ešenvalda nākotnes mūzikālajiem plāniem baptistu vidē, viņš atbildēja, ka šī brīža situācija gan draudžu, gan krīzes pārņemtajā sabiedrības dzīvē liek gaidīt noteiktākus laikus, lai aktīvāk iekļautos draudžu mūzikālās dzīves kopdarbā. Pašreizējie Latvijas baptistu identitātes meklējumi un pārkārtojumi, atbilstoši citur redzamiem garīgās dzīves strāvojuumiem pasaulē, rada neskaidrību par nākotnes virzieniem mūsu draudzēs. Tomēr Ēriks atzīst, ka vienotības un draudžu kopdarba atdzimšana ļaus arī viņam būt nodēģākam draudžu mūzikālajā dzīvē, jo tikai „kopā mēs esam spēks”. Pašreiz prioritāte viņam ir draudze un viens pasākums nākotnē – baptistu Dziesmu svētki.

Lūgšanu koncerts. LBDS nākotnes redzējuma prezentācija – bīskaps Pēteris Sproģis

Jānis Jūrmālis par to, kas notika lūgšanu vakarā stāsta: „Vispirms mūzika – slavēšana, tad bīskapa Pētera Sproģa uzruna un atgādinājums, lai lūgtu par jaunu draudžu veidošanu un par esošajām draudzēm, tad mums pašiem ir jābūt attiecībās ar Dievu. Mums jābūt tādiem, uz kuriem var attiecināt apustuļa Jēkaba teiktos vārdus, ka taisna cilvēka lūgšana daudz ko iespēj. Arī pravietis Elija lūdza un viņa lūgšanas tika paklausītas. Lai lūgtu arī šovakar, vispirms pašiem vajag šķīstīties. Sekoja grēksūdze, kāda Latvijas baptistu draudžu praksē ir ļoti reti izmantota – katram bija izdalītas lapiņas, uz kurām, Dievu lūdzot, varēja uzrakstīt Svētā Gara uzrādītos grēkus, tad pie kopēja krusta zāles priekšā varēja piespraust savu grēku lapiņas. Bija arī iespēja doties pie kāda no vairākiem mācītājiem, kuri bija jau ar šādu nolūku vienuviet sapulcējušies, individuāli

grēksūdzei – lūgšanai.

Tālākā vakara gaitā bīskaps runāja par esošajām draudzēm un aicināja lūgt par to, lai Dievs atklāj, kas ir mūsu darbībā draudzē lieks un nevajadzīgs. Dievlūdzejī sanāca mazās 3-4 cilvēku grupiņās un lūdza par šīm vajadzībām.

Pēc tam bīskaps atgādināja par mērķa nepieciešamību personiskajā kalpošanā, par kuŗu domājot, saproti, ka pats to nevari izdarīt bez Dieva spēka.

Nākošais lūgšanu temats bija, lai šķēršļi mūs ne-biedē. Bija arī aizlūgums par mācītājiem un viņu dzīvesbiedrēm.

Praktiski lūgšanu vakara pamatā bija zaļais buklets, speciāli šim gadījumam sagatavots informatīvi aicināošs materiāls par LBDS vadības redzējumu savai darbībai nākotnē. Tā virsraksts dod skaidru izpratni par to, kas bukletā ir aprakstīts: **KĀ ĪSTENOT LATVIJAS BAPTISTU DRAUDŽU SAVIENĪBAS VĪZIJU PAR 100 JAUNU DRAUDŽU DIBINĀŠANU.**

Lūgšanai ir liela loma ikviena kristīga cilvēka dzīvē. Lūgšanu vakars bija ar īpašu nozīmi, tas ievilkās pat naktī. Jauki, ka varējām būt tik daudz kopā un vienoties lūgšanās gan par esošajām draudzēm, gan par jaunveidojamām draudzēm, gan par tiem, kas viņas veidos.

Par lūgšanu vakaru stāsta arī Dace Reizniece: „Ļoti svarīga vakara sākumdaļā bija mūzika, dziedāšana, kam sekoja grēksūdze. Pēc tam iedrošinājums un apliedzinājums, ka lūdzejjiem izsūdzētie grēki ir piedoti. Parasti uzsver un lūdz par to, kas kalpošanā pietrūkst. Šajā reizē centāmies ieraudzīt to, kas mūsu kalpošanā ir par daudz. Draudžu veidošanu izjutu kā izaicinājumu, kas prasa izkāpt no ierastās vides un pielikt pūles tālākam ceļam. Bet tas noteikti ir komandas darbs”.

Svētdiena, 9. augusts

Dievkalpojums Sporta hallē. Festivāla kopkoŗa programma

Kaut arī visu triju dienu garumā dziesmu festivāls bija ar vairākām spožām virsotnēm (*koŗu festivāls sestdien plkst.10:30, Ērika Ešenvalda autorkoncerts sestdien plkst. 18:00 un arī Lūgšanu vakars plkst. 21:00*), manuprāt, īpašu saviļņojumu klausītājiem sniedza svētdienas noslēguma dievkalpojums.

Varenās Mocarta „Gloria in exelsis” skaņas diriģentes Guntas Plostnieces roku vadītas kopkori un visus mūs klātesošos ievēd svētku svinīgajā noskaņā. Tas ir plašs, bet konkrēts un enerģisks dziedājums.

Kopkori diriģe Gunta Plostniece

Tad sludinātājs Pēteris Tervits, šī festivāla organizētājs un dvēsele, savos ievadvārdos piemin Anglijas karalieni, kuŗa loka ceļus ķēniņu Ķēniņa priekšā gan pēc konstitūcijas, gan, cerams, arī pēc pārliecības un aicina arī klātesošos Dieva lūgšanā, ko vada Paplakas draudzes sludinātājs Ainars Purmalis. Pēc lūgšanas vareni sākumā un beigās, bet vidusdaļā liriski skan Jāņa Ezeriņa „Dziesma”. Varētu tikai gribēt koŗa lielāku uzmanību izteiksmīgajam un niansētajam diriģentes žestam.

Tad atkal priekšā nāk P. Tervits ar savām mazajām palīdzēm, meitenēm, un katram diriģentam dāvina suvenīru – Priekulē darinātu keramikas svečturi. (Kaut arī es nesadūšojos un nepievienojos diriģentu saimei zāles priekšā, bet atrados klausītājos un novērotājos, pēc dievkalpojuma viens tāds svečturis ar P. Tervita gādību nonāca arī manā īpašumā). Tad seko bīskapa vietnieka Pētera Eisāna aizlūgums par komponistiem, dzejniekiem, diriģentiem un dziedātājiem.

Skat „Dziesma, atnāc!” Diriģente Marita Caune ar savām rokām prasmīgi atklāj Edgara Šķerberga notīs uzrakstīto mūzikālo domu. Liriski, bet noteikti.

Svēto Rakstu lasījumā mācītājs Edgars Godiņš lasa 40. psalmu.

Kopkoŗa izpildījumā ritmiski un droši skan Agneses Strauses vadītā „Aleluja”. Tā kā Agneses vadībā jau ilgāku laiku Semināra draudzē esmu iepazinies ar šo mūzikālo materiālu, – šīs dziesmas diriģēšana ir arī viņas eksāmena darbs BPI, tad zinu arī viņas prasības pēc īpašiem dinamiskiem kontrastiem dziedājumā. Kopējā koŗa izpildījumā autora rakstītās dinamiskās nianse bija gandrīz pazudušas.

Mūsdienu igauņu komponista Urmasa Sisaska dziedājumu „Svēts ir tas Kungs” daudzu iemīļotā diriģenta Aivara Vadoņa rokas vada akurāti un precīzi. Prasīgajam diriģenta žestam koris klausī labprāt. Beigu akords izskan īpaši spēcīgi. Mazliet izbrīnu rada, komponista izmantotās, viņam tik ļoti neparastās saskanīgās harmonijas. Viņa harmonijas valoda pārsvarā mēdz būt avangardiska, pat daudzos tādos skaņdarbos, kas rakstīti ar garīgu tekstu.

Pirms nākošās dziesmas ir Pēteris Tervits neliels komentārs. Viņš atgādina, ka „Mūsu Tēvs, debesīs” teksta autors ir Jēzus. Viņš nebēg no autortiesību atbildības, kaut arī notīs tikpat kā nekad netiek šī teksta Autors pieminēts. Guntas Plostnieces korekti diriģēto „Mūsu Tēvs”, kuŗa mūzikālais ietērs pieder Viktoram Baštikam, draudze klausās kājās piecēlusies un svētie Jēzus vārdi lūgšanā atbalsojas, domājams, ikviena sirdī.

Diezgan vareni un patālu no mazas draudzes koŗa liriska dziedājuma skan Viktora Baštika dziesma „Tēvs, kas zemi skaistu dari” Zentas Svaras rokas vadīta. Un kāpēc gan ne? Dieva radības skaistums var izpausties arī vareni, pilnasinīgi un drosmīgi.

Dievkalpojuma turpinājumā Māris Dravnieks nāk pie instrumenta un visi dziedātāji un klausītāji tiek iesaistīti kopīgā dziesmā „Ak, lielais Dievs”.

P. Tervits, uzaicinot Priekules ev. lut. draudzes mācītāju H. Jensenu teikt uzrunu, piebilst, ka Priekuli un Zviedriju saista daudz kas, ne tikai tikko dziedātā

Festivāla kopkoris

dziesma. Mācītājs Hanss Jensens, pats būdams pēc tautības zviedrs, savā uzrunā saprotamā latviešu valodā, ko iemācījies, kalpojot latviešu vidū, atzīmē dziesmas lielo nozīmi, kas Dieva ļaudis vieno pāri konfesiju noliktajām robežām. Viņš runā arī par Svēto Rakstu tekstu Ebr. 13: 14-15 „Jo mums šeit nav paliekama pilsēta, bet mēs meklējam nākamo. Nesīsim tad caur Viņu slavas upuri Dievam vienmēr, tas ir, lūpu augli, kas Viņa Vārdu slavē”. Mācītājs dalās savās atziņās piebilstot, ka katra balss ir unikāla, tāpat kā pirkstu nospiedumi. Kopīgi dziedot daudzi „es” var kļūt par daudziem „mēs”. Atsaucoties uz sv. Augustīna atziņām, mācītājs atgādina, ka „Jauna dziesma nozīmē jaunu mīlestību, jo dziedāt var tikai, kas mīl. Dievam dzied tas, kas Dievam dzīvo.”

Dievkalpojuma turpinājumā dziesma „Mans gars pateicībā dzied”, Baibas Jūrmales vadīta, skan izjusti, bet dažviet, pēc diriģentes žesta prasības, skanējums pieaug līdz varenai kopskaņai. Dziesmas izskaņa tomēr atkal ir liriska un korekta.

Priekules novada domes priekšsēdētājas V.Jablonskas uzrunā skan viņas pateicība: „Tik daudz labestības un sirds siltuma nekad iepriekš neesmu saņēmusi, kā šajās dienās. Zinot KAM par visu jāpateicas, tomēr gribu pateikties arī P. Tervitam, jo tieši viņš ir tas, kuŗa organizatora spējas ļauj šodien mums kopīgi priecāties”. Un Pēteris Tervits tiek sumināts.

Turpinoties dievkalpojumam, intonatīvi nepavisam ne vieglā dziesma „Šī ir lūdzamā diena” Ilzes Balodes prasmīgajās rokās pat *a capella* skanējumā iegūst stabilu un gaišu izskaņu.

Agates Rogas solo dziedājums ievada Gunta Baumaņa dziesmu „Ak, dari, Kungs, mani”, kuŗas kuŗa piedziedājuma līganā kopskaņa ir diriģentes Daces Saulītes rokās.

Ļoti plašais un izteiksmīgais Intas Jūrmales roku žests niansēti vada populāro seno dziesmu „Kādēļ gan spēka man nav” Dž. Šredera aranžējumā. Diriģentes prasībām lielais dziedātāju sastāvs seko mazāk nekā viņas iepriekšējā dienā vadītais Āgenskalna draudzes koris. Un tomēr pārsteidzoša ir diriģentes neatlaidība un uzdrīkstēšanās ik frāzi, ik teikumu veidot citā izjūtā.

Gaiši skumjā melodijā skan Ē.Ešvalda „Cik dziļas sāpes cieta Viņš”. Dziesmas autors pats diriģē un kuŗa priekšā viņš ir mierīgs, prasīgs un pārliecinošs. Augšupejoša modulācija seko modulācijai un arvien pārliecinošāks ir arī dziesmas beigu posms, kas gaišā mažora akordā izskan spēcīgi un skaidri. Tomēr atkal pierādās tas, ka dziesmas minora skaņkārtas mūsu kuŗos tiek pārāk maz lietotas, tā rodas intonācijas grūtības.

Skan „Vecais, vienkāršais krusts” (autors W. Gaither). Muzikāli izjusti un tīri Baibas Jūrmales čella veidotajai solo melodijai pievienojas koris. Diriģents Jānis Jūrmalis mierīgi un apvaldīti ievada skaistajā krusta tēmai veltītajā pasaulē gan dziedātājus, gan klausītājus.

Dievkalpojuma svētrunu saka LBDS bīskaps Pēteris Sprogis. Svētrunas pamatā ir apustuļa Pēteru Vasarsvētku sprediķī izteiktā cerība: Un ikviens, kas Tā Kunga Vārdu piesauks, tiks izglābts. Tas notiks pēdējās dienās. Ko Bībele runā par laiku beigām? Ar Jēzus 1. nākšanu pasaulē iesākās laiku beigās, pēdējās dienas, kuŗas beigsies līdz ar Kristus 2. atnākšanu. Mēs dzīvojam dienās, kad varam vēl atgriezties. Bet noslēdzoties laiku beigām, atgriešanās vairs nebūs iespējama. Tajā dienā mūsu izvēle tiks fiksēta un kļūs nemainīga. 2000 gadus dzīvojam pēdējās dienās, tomēr visiem, kas dzīvojuši ir pienākusi viņu pēdējā diena. Šīs pasaules kārtība paiet; nepieķerieties šai kārtībai, jo tā paiet. Ko mēs varam sagaidīt? Visu to, ko saka Bībele. Iestāsies grūti laiki (2. Tim.3.n.), jo cilvēki mīlēs baudas vairāk nekā Dievu. Tā ir skaidra valoda, visi redzam, ka tas tā notiek. Arī Jēzus vārdi par zemestrīcēm un dabas katastrofām un lielām zīmēm no debesīm šodien piepildās. Nav šaubu, ka dzīvojam pēdējās dienās. Bībele saka: neignorē to. Mateja evaņģelijā Jēzus saka: Jūs būsiet visu ienīsti Mana Vārda dēļ, bet kas pastāv līdz galam, tas tiks izglābts... un tad nāks gals. Par spīti visām drūmajām prognozēm, evaņģelija cerība vēl tiks sludināta. Aicinu saprast evaņģeliju un nest to citiem. Sludinās tie, kuŗi būs saņēmuši Svētā Gara spēku, lai būtu drosme sludināt. Dieva plāns Latvijai ir dzirdēt Dieva balsi, sludināt un atgriezties. Tuvojoties laiku nobeigumam iespējama būs tikai radikālāka kristietība. Beigās visi zemosies Dieva priekšā, taču darīs to atšķirīgi, jo ceļi ir divējādi. Lūgšana šo dievkalpojumu beidzot lai būtu: Saisti mūs ciešāk, Kungs, vienam mērķim!

Pēc svētrunas ir lūgšana, kuŗā izskan lūgums Dievam pēc vienotības: „Saisti mūs ciešāk vienam mērķim”. Kopdziesmā tiek visi aicināti iesaistīties, un arī tā ir lūgšanas dziesma: „Saisti mūs kopā, Kungs”.

Pēc visu kopīgi dziedātās dziesmas, kopkorī svinīgi kā himna skan mūsu kuŗos un draudzēs iemīļotā Romāna Grantovska dziesma „Svētī, Kungs, šo mūsu zemi” diriģentes Inetas Martinsones roku vadībā.

Festivāla ziedojumu kolektes laikā dziedam dziesmu „Esi, Kungs, gaismā”.

Liriskā „Vakara dziesma” Jāņa Poļa solo dziedāta, Rudītes Tālbergas izjusti interpretētā kora piebalsojumā iegūst patiesu emocionālu piepildījumu,

īpaši vārdos „tik pie Tevis, mīlais Dievs”. Kāpinājums un dinamiskie atplūdi iedod klausītājiem patiesu emocionālu pacēlumu un ilgas pēc tuvības ar Dievu.

Pēdējā šī festivāla dziesma ir R. Grantovska „Dievs, mīlestībā valdi”. Autora pārdzīvojumu svinīgā kopkora dziedājumā atklāj un diriģē Māris Dravnieks. Teicami muzicē vokālie solisti Diāna Dravniece, Miķelis Zumbergs un čelliste Baiba Jūrmale.

Festivāla dievkalpojuma noslēguma vārdu un lūgšanu saka bīskaps P. Sproģis.

Koncerta mēģinājumu laikā apvaicājos arī no aizokeāna uz festivālu atlidojošiem draugiem Guntai un Jānim Plostniekiem par viņu iespaidiem.

Dr. Jānis Plostnieks: „Visskaistākais ir Ērika Ešenvalda koncerta programmas izveide: bērniība – izaugsme. Jauka ir komponista liecība sekulārā vidē, kam cauri redzama viņa ticība un pārliecība. Arī bērnu piedalīšanās koncertā bija emocionāls gandarījums, mūzika brīnišķīga. Redzēju Ēriku uzaugam arī Seminārā, kad tur lasīju lekcijas. Lība Ēce patika ar savu liecību. Svarīgi ir uzrunāt mūsu cilvēkus, Latvijā dzīvojošos. Baznīcā tāds ansamblis varbūt izskatītos citādi, bet šajā Sporta hallē tas bija pavisam normāli. Gospelkoris autentiskā veidā ir dzirdēts ASV, bet šeit Latvijā, šai kultūrai oriģinālais stils likās pasvešs un melnādainajiem raksturīgā izpildījuma maniere neprecīza. Daudzo dažādo koņu koncerts parādīja koņu dažādo raksturu. Varēja dzirdēt arī ārzemju koņu dziedāšanu. Tas parādīja brīnišķīgu koņu saiti starp ticīgiem ļaudīm.

Diriģente Gunta Plostniece, savukārt, cita starpā, izteica savu prieku par to, ka šeit redzami priecīgi un sadraudzīgi cilvēki. „Prieks ir par jaunām iespējām, par Sporta halli. Interesanti bija dzirdēt atsevišķo koņu sniegumu un šādā gaisotnē pavadītās 3,5 stundas ne pavisam nebija daudz. Atzinīgi vārdi jāsaka par komponista Ērika Ešenvalda liecību saviem darba biedriem Valsts Akadēmiskajā korī „Latvija”, kā arī dzimtās pilsētas neticīgo ļaužu vidū. Tā bija pārsteidzoša un patiesi pazemīga, un jauka.

Māris Dravnieks pēc festivāla notikumus vērtējā šādi: „Pirmkārt, šis bija jau otrais festivāls, tātad kaut kāda pieredze jau bija. Pirmais Priekules festivāls notika 2007.gadā. Toreiz tas bija tāds kā eksperiments. Ļoti būtisks un nozīmīgs bija šīs vasaras festivāla sestdienas koncerts, kurā koņi dziedāja savu labāko, to kas viņiem apvienojoties pašiem derīgs. Kopīgā dziedāšana salika visu kopā – padarīja programmu interesantu. Piedalījās arī tādi kori, kas 1. festivālā nebija. Salīdzinot ar pirmo

festivālu, šis bija plašāks, prasīja arī vairāk spēkus. Paldies par izturību vecajiem ļaudīm! Par jaunajiem – patīkami bija redzēt diriģentes Inetas Martinsones tiekšanos uz niansētu un smalku sniegumu. Iepriecināja arī jaunās diriģentes Dace Saulīte un Zane Stafeca ar savu nopietno pieeju mūzikālajam materiālam.”

Festivāls izskanējis. Kori atgriezušies mājās, savās draudzēs. Ikdienas dziesmotais darbs tiek turpināts mēģinājumos un dievkalpojumos. Taču pavisam tuvu jau ir nākošā kopīgā sadziedāšanās reize 2010. gada baptistu Dziesmu svētkos Ventspilī. Un tieši ar šiem vārdiem „Uz tikšanos nākamgad Ventspilī”, priekam acīs mirdzot, dziedātāji devās savās ikdienas gaitās, lai sadziedātos atkal pēc gada Ventspilī.

Marta Dakne

MIERS

*Cik tālu vēl ir līdz Betlēmei?
Es prasu to ceļa stabiem,
Es prasu to visai pasaulei
Un cilvēkiem ļauniem un labiem.*

*Tur Betlēmē piedzimis Dieva Dēls,
Viņš atnesis mieru klusu.
Ko varam vēl mēs, kad vakars vēls,
Kad velti sirds meklē dusu?
Ir jāiet. Kaut vēji pretī eļš,
Kaut dziesma klusē un gaida,
Kad vieglāks un gaišāks pavērsies ceļš,
Kas būs bez rūpēm un naida.*

*Kad ceļa malā ir jāpakrīt,
Miers ir, kas brūces var dziedēt
Un ticību dot, kad atkal rīt
No jauna sāks dārzi ziedēt.
Kad vārdi tik vaidā skanēt prot,
Tad miers ir, kas atņem nastu,
Kas rīta ausmai nāk mirdzumu dot,
Lai redzēt var gaismas krastu.*

*Tā nevar palikt, tā nevar būt,
Kad dienas dziest nemiera mokās,
Ir Betlēmes mieru jāsapjūt,
Lai dzīvot var Dieva rokās.*

LATVIJAS DRAUDZĒS

Kristīgās Balss korespondenta Ārbija Lauvas teksti un foto

Rīgas Āgenskalna draudzes koris – 130

„Mūsu koris ir krāšņākais un kuplākais zars, pie mūsu draudžu koka“, tā pirms daudz gadiem teicis kādreizējais Āgenskalna koris diriģents Kārlis Līdaks.

Āgenskalna draudzē šis zars zaļo jau 130 gadus, lai gan draudze š.g. 15. martā nosvinēja 125 gadu jubileju. Koris vēsture sākās 1879. gadā, kad uzņēmīgais Teodors Martinsons noorganizēja mazu korīti. Lai gan zināšanas par mūziku un koru darbu viņam bija niecīgas, to atsvēra lielais darba spars. 1984. gada februārī, kad oficiāli nodibinājās Āgenskalna draudze, Mārtinsona koris kļuva par draudzes kori. 1909. gadā par koris diriģentu kļuva piecpadsmitgadīgais Kārlis Līdaks. Jau nākošajā gadā viņš ar kori piedalījās 5. vispārējos dziesmu svētkos, būdams jaunākais koru vadītāju saimē. K. Līdaka laikā strauji pieauga koristu skaits un cēlās mūzikālais līmenis. No 1932. gada kori vadīja Edvīns Lejasmeijers. Viņu koristi atceras kā striktu diriģentu. Piemēram, dziedātājiem, neierašanās gadījumā, nākamā reizē bija skāļi visu priekšā jāziņo attaisnojošie iemesli, kāpēc mēģinājums kavēts. Mēģinājuma laikā sarunāties bijis grēks. Diriģents bieži esot gājis arī pie koristiem mājās, pārbaudot un mācot dziedāšanu. Brāļa Ed. Lejasmeijera enerģiskās pūles vainagojušās ar panākumiem, – par kori skanējušas labas atsauksmes, tas daudz braucis ekskursijās, viesojoties un dziedot provinces draudzēs.

Kā īpašs diriģents koristu atmiņās ir palicis Arvīds Hiršs. Viņš diriģenta pienākumus uzņēmis pēc 1944. gadā, kad kašs bija paņēmis gandrīz visus spējīgākos dziedātājus, bija palikušas vien dažas sievietes un viena vīra balss. Taču mīlestībā uz Dievu mazais puciņš darbu turpināja un koris auga. Hiršs dziesmas mācīja ļoti niansēti, cenšoties atklāt katras dziesmas dvēseli. Tā kā 1949. gadā draudzei Pestīšanas Templī bija jāpārtrauc darbība, tad tās diriģents Arvīds Kauliņš īsu brīdi darbojās Mateja draudzē un kopš 1950. gada bija Hirša palīgs Āgenskalna draudzē. Arvīds Kauliņš bija vienkāršs pazemīgs cilvēks, laicīgā darbā strādāja poligrafijas nozarē, bet draudzē bija baritona solists un komponists. Tā A. Kauliņš 28 gadus, līdz aiziešanai mūžībā 68 gadu vecumā, bija koris palīgdiriģents. No 1967. - 1976. gadam kori vadīja Rūdolfs Krauja, 1976. g. atkal vadībā atgriezās A. Hiršs, līdz 1981. gadā

vadības grožus pārņēma viņa dēls Ilmārs Hiršs, līdzās arī Lilija Godiņa. 90. gados kori diriģēja Vizma Saule, Elita Voitkeviča un Andis Bīriņš.

1995. gadā no Kuldīgas uz Rīgu pārcēlās Inta Jūrmale, kļūstot par koris galveno diriģentu, darbojoties nu jau 14 gadus. Palīgdiriģents Didzis Lauva koris dziedāja tenoru, dažkārt kori diriģēja arī Andis Bīriņš. Taču visi, ap 40 dziedātāji cauri grūtiem un viegliem laikiem otrdienu vakaros sanāca kopā koris mēģinājumā, lai dziedātu ļaudīm par prieku un draudzes galvai – Kristum par godu.

Sestdien, 17. oktobrī, pirms 130 gadu pateicības dievkalpojuma, koris kopā ar ģimenes locekļiem devās izbraukumā uz Bruknas muižu Zemgalē, kur vasarās notiek bērnu un jauniešu kristīgas nometnes un citi sarīkojumi.

Āgenskalniešu svinību pēcpusdiena bija nemīlīga, lietaini pelēka. Nedaudzajiem personīgiem spēkratiem un Juŗa Krūmiņa lielajam autobusam ar koristiem bija jāpārvar ne mazums dubļainu bedŗu, lai nokļūtu gala mērķī. Taču divi iekurtie kamīni, katrs savā zālē viesus sasildīja. Arī „zviedru galds“ apmierināja izsalkumu un varēja sākties programma. Skeču par koris darbības gadiem improvizēja Rute, Sarma, Mārtiņš Kleini un Andis Bīriņš. Lieliski dziedāja kādreizējā Semināra draudzes locekle, tagad Nacionālās operas sōliste Iveta Ozola gan I. Jūrmales flautas, gan Kalvja Jordāna klavieru pavadījumā. Trīs dziesmās atklājās arī Dārtas Saulītes pirmie sōlo mēģinājumi. Uz baltajām klavierēm dzeza kompozīcijas savā interpretācijā spēlēja Didzis Lauva, kur nu vēl Kalvja Jordāna diŗkkomponistu klavieru darbi, visi meistarīgi spēlēti no galvas. Vineta Kleina lasīja savas dzejas, bet Ārbijš Lauva stāstīja par ilggadējo koris diriģentu, komponistu un sōlistu Arvīdu Kauliņu (1909-1978), kuŗam ņoruden, 16. septembrī aprit apaļi 100 gadi no viņa dzimšanas. A. Kauliņa mantojumā ir ap 120 koris un sōlo dziesmas. Izmantoti M. Daknes, N. Ginteres, Z. Dzenītes, Helmāra, E. Pogas un citi teksti. Pazīstamākās dziesmas: „Met uguni“, „Mīlēt es vēlos“, „Golgātā“, „No dzīves es neprasu“ un citi. Vīru korīem: „Runā man dvēselē, Jēzu!“, „Svēta manīm ir ņī vieta“ un sōlo dziesmas „Dvēselei“, „Rīta lūŗšana“ un „ņai zemē tikai sveŗnieks esmu“, ko K. Jordāna

klavierpavadījumā dziedāja Raimonds Meškis.

Kad 1974. gada 31. oktobrī kori uzņēma mani basos un Vladi Baranausku tenoros A. Kauliņš bija gatavs stundu pirms mēģinājuma veltīt laiku un mācīt mūs atsevišķi, lai mēs spētu piebiedroties dziedāšanai. Tā bija brīnišķīga uzpurēšanās – dziļā vienkāršībā!

Āgenskalna draudzes koŗa 130. gada svētku pateicības dievkalpojums māc. E. Maŗa vadībā sākās ar kopdziesmu „Gribu dziedāt tam Kungam“, viņš nolasīja 100. psalmu: „Gavilējiet tam Kungam!“. Pirmā izskanēja Jurjānu Andreja „Tēvijai“ ar Evitas Zālītes-Raitumas sōlo, ar Kalvi Jordānu pie klavierēm, diriŗēja Inta Jūrmale. „Sing to the Lord“ un „Aleluja“ diriŗēja Andis Bīriņš. Pēc tam Didŗa Lauvas kāŗta, diriŗējot V. Rudnika „ŗeit laicīgi, tur mūŗīgi“ un spiriŗueli Dŗ. Klementa apdarē „Dziļā upe“. Mūzikālā daļa beidzās ar Haidna kantātes „Pasauls radiŗana“ 13. kori diriŗentes I. Jūrmales vadībā. Dziedājumā bija iesaistīta gan E.Zālītes sōlo balss, gan A. Bīriņa, Māŗtiņa Kleina, Anŗa Ēŗa un R. Meŗŗa kvarteta daļa. Dievkalpojuma izskanā bija dziesma „Maran Ata“, diriŗējot I. Jūrmalei ar R. Meŗŗa sōlo dziedājumu.

Liecībās. Artis Vastlāvs dalījās ar draudzi par piedzīvoto Dieva ŗelastību, braucot miglā, kur Dievs pargājis no dzīvību apdraudoŗas sadursmes ar baļķu kravu. Didŗis Lauva liecināja par Dieva vadību misijas ceļojumā uz Āfriku. Svētrunu par Efez. 3: 14-19 sacīja kādreizējais diriŗents māc. Dr. Ilmārs Hirŗs. Viņŗ atgādināja, ka koŗa dziesmai ir jāskan tāpat kā sludinātai vēstij skaidri un nepārprotami. Māŗtiņŗ Kleins sacīja Rudītes Losānes dzejoli „ŗūpulī“.

Koŗa jubileju nobeidzot, koris 25. oktobrī kopā ar māc. E. Maŗi viesojās tuvējā Rīgas ev. lut. Lutera draudzē, ar koŗu sadrudzība risinās jau 16 gadus. Koris I. Jūrmales vadībā, Lutera draudzes ēŗģelniecei pavadot, dziedāja M. Āapmana „Jel teiciet to Kungu!“, J. Baruŗa „Aleluja“, J. Ezeriņa „Krusta spēks“ ar Raimonda Meŗŗa sōlo, P. Dambja „Dievs, kas esi mīlestība“ C. H. Gabriela „Kādēļ gan spēka man nav?“ un „Svetīgi sirdsŗķīstie“.

Māc. E. Maŗis sacīja svētrunu par 2. Tim. 4:1-5 „Nepazaudēt gala mēŗķi“, kur Pāvilŗ māca savu gados jaunāko darba biedru, lai viņŗ ir neatlaidīgs evaņŗelija pasludināŗanā.

Rīgas Goltŗatas draudzes 97. gada svētki

18. oktōbrā svētdienā pl. 10:00 un 17:00 Rīgas Goltŗatas baptistu draudze svinēja 97. gada svētkus. Rīta dievkalpojumā dziedāja Goltŗatas draudzes koris diriŗentes Judītes Bīķes vadībā „Aleluja“, „ŗai dienai, Kungs“, „Brīniŗķīgā zeme“ un „Svēts ir tas Kungs“. Marlēna Dombrovska dziedāja „Kad mīlestība“, Māŗtiņŗ ŗvinklis – „Tas vārds“ un Kristīne Bārdiņa – „Ceļŗ“. Dzejoli runāja Dace Kolosova, bet padomes sveicienu teica draudzes priekŗsēdētājs Ojārs Freivalds.

Svētrunu abos dievkalpojumos sacīja Talsu baptistu draudzes mācītājs Aivars ŗķuburs. Vakara dievkalpojumā sludināŗanas tema balstījās uz 40. psalma 2. un 3 pantu: „Es gaidīŗ gaidīŗju uz to Kungu, un Viņŗ noliecās pie manis un uzklausīja manu saucienu. Viņŗ mani izvilka no cieŗanu bedres, no dubļainām dūņām, un cēla manus kājas uz cietas klints, stiprinādams manus soļus.“ Runātājs uzsvēra, ka mūsu dzīve ir kā ŗūpoles – gan augŗa priekos, gan lejā cieŗanās un bedās. Tā tas bija arī Dāvidam, Jāzepam un pašam Kristum, kas mira mūsu grēku dēļ.

Tīsu ģimene no Talsiem: vecāki Māŗīte un Andrejs;

bērni: Pēteris, Tabita, Marta un Jēkabs sniedza bagātu dziesmu klāstu, mūzicējot ar ģitāŗēm, flautām, trombonu, klavierēm, vijolēm un saksafonu.

Svētku runātājs – māc. Aivars ŗķuburs

Pitraga baptistu draudze, ieejot savā 120. darba gadā

„Radi manī, ak Dievs, sīkstū sirdi un atjauno manī pastāvīgu garu! Nerādi mani prom no Sava vaiga un neatņem no manis Savu Svēto Garu! Atdod man atkal atpakaļ Savas pestīšanas prieku un stiprini mani ar paklausības garu!“ Šie 51:12-14 Psalmā vārdi rotā Pitraga draudzes 119. gadasvētku programmu.

Pitraga draudzes gaiši dzeltenais dievnams atrodas tuvu jūrai Ziemeļkurzemē, 15 km no Kolkašraga un redzams pa gabalu. Jau 33 gadus ik svētdienu ceļu no Talsiem mēro Pitraga draudzes mācītājs Edgars Freivalds ar dzīvesbiedri Tabitu, kuŗa vada māsu pulciņu un citas aktivitātes. Interesanti, ka ciemā dzīvo ap 40 iedzīvotāji, bet baznīcā ik svētdienu pulcējas 44 dievlūdēji. Arī 119. gadasvētku dievkalpojumā 16. augustā dievnams ir papildīts un altāra priekšā divi garīdznieki: Edgars Freivalds, kuŗš vada dievkalpojumu un kādreizējais Pitraga draudzes sludinātājs, tagad bīsk. emer., Garīdznieku kolēģijas vadītājs, Golgātas draudzes mācītājs Andrejs Šterns, kuŗš saka svētrunu. Savulaik Pitraga draudzes mācītājs bija Kārlis Lācekļis, kuŗš 1970.g. 9. augustā, novadot dievkalpojumu, pēkšņi aizgāja mūžībā. Toreiz bīskaps P. Egle lūdza A. Šternu uzsākt kalpošanu Pitragā.

Māc. Andrejs Šterns runā par Mat. ev. 16:18 – „Un Es tev saku: tu esi Pēteris, un uz šīs klints Es gribu celt Savu draudzi un elles vārtiem to nebūs uzvarēt“, par Kristus apsoliņumu draudzei. Runātājs atzīmē, ka draudze ir tie, kas atsaukušies Evaņģelijam. Tie ir ļaudis, kas gatavi atstāt grēku, atstāt pasauli un savus centienus un atdot savu dzīvi Jēzum Kristum. Sātans uzbrūk Kristus sekotājiem, gan ar veco dzīvi, gan veciem draugiem. Pāvils aicina: „Dzīvojiet tā, ka tas ir Kristus evaņģelija cienīgi!“. Novēlējums – lai Dievs palīdz draudzei Pitragā un katram draudzes loceklim pastāvēt svētajā cīņā.

Brīnišķīgi svētku viesi ir Ogres Trīsvienības draudzes ansamblis Agitas Lagzdiņas vadībā. Ansambli piecas dziedātājas: Liene Pandera, Annija Lagzdiņa, Jūlija Caune, Irena Ločmane un Inese Sudare; ģitāres pavadījumi Raimonda Lagzdiņa, bet sitamie instrumenti Daiņa Pandera rokās. Ansamblis dzied „Dievs man deva dziesmu“, „Lūdzu un gaidu“, „Tur pie krusta“, „Kad debess vārtus“, „Ak, dārgais krusts“ un spiričuelu „Būsi vainīgs“, kas patiesi iepriecē klausītāju sirdis.

Baltijas Pastorālā instituta students Dainis Panders saka uzrunu par Lūka ev. 16: 15-17,

No labās: māc. E. Freivalds, mac. A. Šterns

uzsverot domu, ka Jēzus aicina mūs pieņemt Dieva valstību kā bērniem, kas ir patiesi gan priekos, gan bēdās. Mums jābūt patiesiem un paļāvīgiem Dieva priekšā.

A. Ludvika dzejoli saka draudzes locekle Aina Rozentāle.

Liesma

DEDZIET SVECĪTES

Dedziet svecītes, lai eglē
Vēlreiz spožas zvaigznes mirdz,
Draudzībā un mīlestībā
Lai uz sirdi runā sirds.

Slēdziet durvis, lai šovakar
Baiļu māte neienāk;
Viņa tagad pārāk bieži
Savus glāstus dalīt sāk.

Sedziet logus, lūk, jau laukā
Negaisis plosās, kas to zin,
Kāda mīkla citu gadu
Būs mums visiem jāatmin.

Lai mirdz sveces, lai skan dziesmas,
Vēl šis vakars pieder mums;
Mūsu sirdis līksmas dara
Kristus miera vēstījums.

NOTIKUMI DRAUDZĒS

Bukskauntijas draudzes 98. gada svētki

Dievs ir labi iekartojis, ka gada gājumā ir četri laika posmi – ziema, pavasars, vasara, rudens. Tāpat mūsu kalendāros redzam katru mēnesi sadalītu pa nedēļām un dienām. Cilvēki arī savas dzīves ir sadalījuši pa gada gājumiem – bērnība, jaunība, darba un pusmūža, un beidzot vecuma gadi. Cilvēkam ir derīga, jeb, labāk sakot, ir vajadzīga šāda laika sadale, jo ar katru dzīves posmu sakrājam daudzas jaunas pamācības un atmiņas. Saprotams, ja cilvēks katru dienu sastaptu tā, it kā tā būtu pati pirmā, kur tad paliktu daudzas iegūtas pieredzes un panākumi.

Tā arī draudzei, katrs pastāvēšanas gads ir ieguvums. Šo patiesību uzsvēra svētku runātājs brālis Agris Jaunzemis Bukskauntijas draudzes 98. gada svētkos šī gada 20. septembrī. Viņa runas temats bija – *Mūsu laiki nav Dieva laiki*. Savā runā viņš pieminēja draudzes dibināšanu, sākuma gadus, tad pašreizejā dievnama celšanu. Tāpat viņš arī pieskārs draudzes ziedu laikiem, kad pēc II Pasaules kara, 1950. gados, draudzei pievienojās daudzi emigranti no Latvijas un draudzes locekļu skaits pieauga. Runātājs uzsvēra, ka visas lietas draudzē kustās un notiek pēc Dieva likuma un laika. Arī Bukskauntijas draudzē viegli ir saskatāma Dieva roka tās dibināšanā, darbībā un katrā draudzes pastāvēšanas gadā līdz šai dienai. Bukskauntijā vēl ir viss, kas vajadzīgs draudzes dzīvei: dievnams, mācītājs, koris, svētdienskola un uzticīgi draudzes darbinieki! Pirms svētku runātājs brālis Jaunzemis un viņa dzīves biedre Mirdza aizceļoja uz dienvidiem, viņi arī bija uzticīgi draudzes darbinieki. Bija patīkami šais svētkos viņus atkal redzēt draudzes vidū.

Starp citu, brālis Jaunzemis savā runā minēja, ka Bukskauntijas draudzes dievnama cēlāji ielūdza mācītāju Augustu Mēteru, Latvijas baptistu savienības prezidentu, uz draudzes dievnama atklāšanas svētkiem. Viņi tad, protams, nezināja, ka divdesmit gadus vēlāk mācītājs Mēters dzīvos Bukskauntijā un kalpos šai pašā draudzē. Šo svētku laikā viņa ģimene, mācītāja Augusta Mētera un dzīves biedres Matildas Mēteras piemiņai, pušķoja dievnamu ziediem. Mācītājs Mēters aizgāja mūžībā 1976. gada, 21. septembrī, bet Matilda Mētera 1975. gada 30. jūlijā.

Draudzei 98. gada svētki bija patiešām pateicības svētki, kuŗā draudze atminējās, kā Dievs ir to vadījis un turpina vadīt vel šodien. Draudzes mācītājs Dr. Uldis Ukstiņš, teica ievada vārdus un vadīja dievkalpojumu. Apvienotais Filadelfijas un Bukskauntijas draudžu koris diriģenta Ralfa Augstrozes vadībā dziedāja E. Baštika dziesmu *Dievs vēl valda*, kā arī J. Ezeriņa *Zvaigžņu dziesma*. Diriģente Benita Ukstiņa vadīja S. Vesleja dziesmu *Vadi, Kungs* ar Silvijas Augstrozes sōlo. Sōliste arī vēl dziedāja V. Mocarta *Gaidi uz Dievu*. Sōliste Inta Augstroze dziedāja Evana *Roku man sniedz*. Pie ērģelēm kalpoja Dagnija Bērziņa. Pirms māc. Ukstiņa svētkības vārdiem draudze vienojās kopdziesmā *Strādā čakli, kamēr diena*. Kopdziesma mudināja visus klātesošos izmantot Dieva dotās izdevības kalpot draudzē, bet pie reizes vērst arī savus skatus arpus tās, lai ar vārdiem un darbiem kalpotu Viņam, kuŗa rokās ir šis un katras draudzes nākotne

Benita Ukstiņa

Bukskauntijas draudzes korespondente

Čikāgas draudzes 102. gada svētki

Laika upe tek. Gads pēc gada aizpeld mūžībā gan draudzei, gan mums, tās locekļiem. Bet mēs, gan jaunākie, gan tie ar gadu nastu, ko esam ar Dieva palīgu līdz šim sekmīgi pacietuši, arī šogad rīkojām gadu svētkus kā vienmēr: ielūdzām tālu ciemiņu, runātāju, mūsu brašo Čikāgas vīru kori sešas dziesmas dziedāt. Kur nu vēl pašu mākslinieki, pianiste un taurētāji. Mīļie ciānieši deva telpas (un svecas dedzināja), maltītei pārbaudītie poļu restorāna labumi un Ainas torte, – skaidrs, ka svētki, ar Dieva palīgu un čikāgiešu atbalstu, izdevās...

Tā šī gada 11. oktōbra pēcpusdienā Sarmas Aļles spēlētā ērģeļu ieskaņa „Teic visvareno Dievu“ (arr. A. L. Travis) ievēda visus svētku iejūtā. V. Baštika tulkotā velsiešu garīgā dziesma „Visvarens, visspēcīgs un mūžīgs ir Dievs“ ērģeļu, trompētista Benjamiņa Aļles un mežradznieka Daniēla Aļles pavadījumā vienoja svētku draudzi pacilātā Dieva slavēšanā.

Pēc draudzes mācītāja Rubena Andermaņa ievadvārdiem un lūgšanas, Čikāgas vīru koris, diriģentes Māras Vārpas vadīts, dziedot zviedru izcelsmes dziesmu

Dr. Pauls Barbins, Rubens Andermanis, Oļģerts Cakars –
aizmugurē Viestarta Aistara tripticha detaļa,
foto Armands Birkens

„Kad redzu, Dievs“ (tulk. Ed. Baštiks), iecēla mūs dziesmu pasaulē, kas vienmēr ir bijusi tik raksturīga baptistu draudzēs.

Jā, kādreiz arī Čikāgas latviešu baptistu draudzei bija diezgan liels un spējīgs koris, diriģenti Vilis Mareņeks, Miķelis Mūrnieks, Varimants Mūrnieks, Rūdis Kalnmals... Dziedātāji, sōlisti Vilma Landmane, Marta Cakare, Varimants Mūrnieks un citi... Bet tie, mūžībā aizpeldējušie gadi, ir atstājuši tikai atmiņas.

Bet vīru koris tagad – dziedāja vareni. Interesanta bij arī mazā T. Ķeniņa dziesma „Spēku dod“ (A. Lūsis). Nav brīnums, ka svētku vadītājs māc. Oļģerts Cakars pēc dziesmām itkā atvainojās Ciānas draudzes korim, kur pats dzied, cildinot vīrus – (jo vīriem tak ir spēks rokā, kā to kādreiz teica kāda „Mērnieku laiku“ persona).

Ciānas ev. lut. draudzes mācītāja Gundega Puidza nesa savas draudzes sveicienu. Abām draudzēm ir bijusi ilgu gadu sadarbība un draudzība. Kā ne, kādreiz

tās atradās tikai pāris simts soļu attālumā viena no otras. Vēlāk, pirms Ciānas draudzes jaunās baznīcas iegūšanas, abas irēja telpas Oakparka baptistu baznīcā. Abiem korjiem bija viens diriģents – Rūdis Kalnmals.

Pēc Aivara Aistara Svēto rakstu lasījuma Benjamiņš Aļģe spoži spēlēja „Uzticīgs mūžīgi“ (arr. D. Clydesdale). Trompētistam pēdējais gads Vītenas kolledžā, cerams, ka viņš varēs savu mūzikālo izglītību turpināt.

V. Baštika arranžētā „Kad dziļa tumsa“ izskanēja vīrišķīgi un iespaidīgi. „Tā Kunga priekšā“ (W. T. Giffe) bija otra vīru koŗa dziesma.

Draudzes lūgšanu vadīja māc. Oļģerts Cakars. Viņa vārdi arī ir draudzes dziesmai „Dievs, mūsu tēvu stiprais patvērumš“. Tad draudzes priekšā stājās aicinātais runātājs Klīvlandes latviešu baptistu draudzes mācītājs Dr. Pauls Barbins. „Dzīvības maize“ bija svētrunas tema, neprastais nostatījums un runātāja dziļi personīgā liecība liks šo svētrunu klausītājiem atcerēties.

Čikāgas vīru koris dziedāja vēl divas dziesmas: M. Vārpas arranžēto O. Holdena „Lai Jēzus vārdam slava skan“ un Fr. Šuberta „Svēts ir“. Pirmā dziesma svēt-ku sākumā „Kad redzu, Dievs“ un šī Šuberta dziesma ir kā iekavas, kas ieslēdzta Čikāgas vīru koŗa garīgo dziesmu dāvanu šai svētkos. Abas skanēja pārliecinoši, pacilājoši.

Kollektes laikā pianiste Sarma Aļģe spēlēja brīnumaini iespaidīgo „Lai Dievu visi teic“ (arr. A. L. Travis)

Vēl kopdziesma „Kristīgā draudze, mūžīgā draudze“ (A. Daudišs), lūgšanas un svētības vārdi, ērģelnieces Sarmas Aļģes spēlētā izskaņa „Svētības avots“ (arr. Chris Rice) un svētki bija gandrīz beigušies.

Maltītes un draudzības stundā viesis Pauls Barbins pastāstīja mazliet par savu darbošanos, vadot lielu aprūpes iestādi Klīvlandes apkārtnē. Tika dalītas rozes koristiem, mūziķiem, saimniecēm, visiem, kas atbalstījuši svētku izdošanos. Vai rozes tika arī vienreizēji garšīgās maizes cepejam Pēterim Aļģem? – Nudien nezinu...

Marta Cakare

Klīvlandes draudzes gada svētki

Klīvlandes baptistu draudze svinēja savus 58. gada svētkus šī gada 18. oktobrī. Priecīgai svinēšanai pievienojās sērīga noskaņa, jūtot ērģelnieka Dāvida trūkumu. Viņu nesen Dievs aicināja mūžīgajās mājās.

Profesionāli mūziķi no kaimiņu luterāņu draudzes pildīja tukšumu - Līga Zemesarāja pie klavierēm un Dr. Vilnis Ciemiņš pie diriģenta pulsts. Viņš arī snie-

dza sōlo klavieru priekšnesumu ar interesantu Bacha variāciju; tā rakstīta ne parastajā majestātiskajā stilā, bet ir smeldzīga, īsti piemērota meditācijai par dzīvības un nāves būtību.

Skaisti kallas ziedi vāzē bija veltīti nesen aizgājušo draudzes locekļu piemiņai, atceroties Daini Ūsi, Maiju Ziedaini un Dāvidu Ūsi.

Dievkalpojumu ievadīja klavieru prelūde un kopdziesma „Mēs slavējam Tevi”. Draudzes korim palīgos bija luterāņu draudzes dziedātāji. Šuberta „Svēts ir” diriģenta Ciemiņa tulkojumā skanēja ar plūstošām toņu gradacijām, bija prieks klausīties. Vīru balsis dziedāja G. Plostnieces aranžēto dziesmu „Ticība”.

Viesis – runātājs bija pasaules apceļotājs Ralfs Augstroze, kas sava darba komandējumos redz vietas, kas mums var tikai sapņos rādīties. Bijis Ķīnā, un Eiropu pazīst kā savu kabatu. Šoreiz Ralfs vēlējas pastāstīt par Kalvina (John Calvin 1509-1564) 500 gadu dzimšanas dienas svinībām Ženēvā, Šveicē.

Viens no reformācijas kustības dibinātājiem (blakus Luteram un Cvinglijam), Kalvins savu ticību pamatoja Dieva Vārdā. Viņa mīļākais Bībeles pants, Jāņa ev. 17:3 skan: „*Bet šī ir tā mūžīgā dzīvība, ka viņi atzīst Tevi, vienīgo patieso Dievu, un To, ko Tu esi sūtījis, Jēzu Kristu.*” 16. un 17. gadu simtenī reformācijas kustība strauji attīstījās par spīti vajāšanām; valdības negribēja atzīt citu autoritāti, kā tikai savu. Tagad vajāšanu nav, pagātnes mokas aizmirstas, bet vilnis, kas veļas pāri pasaulei šodien, rada neticības un pasaulīguma plūdus. Laiku pa laikam nepieciešama ticības atjaunošana. Mūsu laikmetā ticību bieži atvieto māksla, kultūra, intelekts.

Atjaunošana bija vajadzīga jau Vecās Derības laikos. Praviša Nehemijas grāmatā 8. un 9. nodaļā aprak-

stīta Izraēla bērnu atgriešanās pie bauslības. Rakstu mācītājs Ezra sapulcina tautu, lasa bauslības grāmatu „skaidrā valodā” un paskaidro lasīto. Tur atklājas Dieva brīnišķīgums, cilvēka grēkā krišana, grēku nožēla un Dieva piedošana. Gavēdami, ļaudis sūdzēja ne tikai savus grēkus, bet arī savu tēvu pārkāpumus. Tēvi bijuši nepaklausīgi, stūrgalvīgi, augstprātīgi, tomēr Dievs savā žēlastībā nav viņus pametis.

Šodien tāds pat stulbums atkārtojas. Ir ļoti jāuzmanās, lai mazitības vējš mūs neparautu uz greiza ceļa, kur Bībeles patiesības tiek locītas un sagrozītas pēc pašu vajadzības, kur notiek liela sevis cildināšana. Mūsu uzdevums ir sludināt Dieva spēku un kalpot. Viņam visās mūsu dzīves jomās. Divi jēdzieni ir nozīmīgi: priekštecis un pēctecis. Uz mums attiecas abi – mēs esam pēcteci ar mantojumu no tiem, kas ticējuši pirms mums un mēs esam arī priekšteči nākamajai audzei. Tā ir atbildība, ko pildīt mēs spējam tikai ar Dieva palīgu un svētību.

Dievkalpojumu beidzot, dziedājām „Dieva tūvumu sev lūdzam” un tad, kā jau tas svētkos pienākas, kopām sadraudzību pie galdiem, kur pēc garīga būvēšanas varēja stirpināt miesīgo daļu.

Saliktie ziedojumi bija paredzēti ALBA evaņģelizācijas fondam.

L.P.

MŪSU AIZGĀJUŠIE

Dāvids A. Ūsis

1965. g. 24. VIII – 2009. g. 15. IX

Vecāku atmiņas par Dāvida dzīvi

Vēl 13. septembra svētdienā Dāvids ar lielu enerģiju un prieku spēlēja *East Shore* metodistu baznīcā un Klīvlāndes latviešu baptistu draudzes dievkalpojumā. Ar smaidu atsveicinājās no visiem: „Uz redzēšanos nākošsvētdien!”. Pirmdienas naktī pēkšņi – klusi Dāvids bija aizgājis mūžībā.

Dāvids piedzima 1965. gada 24. augustā – un septiņas nedēļas vēlāk viņš ienāca mūsu dzīvē un iedzima mūsu sirdīs.

Dāvids bija dzimis ar mūziku sirdī. Trīsarpus gadu vecumā es dzirdēju viņu spēlēt ar klavierēm „Jūs, bērniņi, nāciet!”. Es stāvēju mierīgi, kamēr viņš melodiju atkārtoja un ar lielu smaidu pagriezās pret mani. Šī dziesma ne tikai kļuva mūsu ģimenes tradicionālā Ziemsvētku dziesma, bet Dāvids vēlējas to dziedāt arī vasaras vidū.

Viņu sevišķi neinteresēja krāsošanas grāmatas, bet pats zīmēja baznīcas un ērģeles. Arī ar „lego” klucīšiem viņš būvēja ērģeles un baznīcas. Kad mūsu draudzes bērni spēlējās ar rotallietām – Pauls Barbins un Dāvids noturēja dievkalpojumus – lācīši tika sarindoti kā koristi un „dievkalpojums” varēja sākties...

Piecu gadu vecumā Dāvids iesāka ņemt klavierstundas pie Zentas Viķes. Pēc klavierstundām viņas „papiņš”, ērģeļu būvētājs, nosēdināja Dāvidu uz maza ķebliša un abi nopietni pārrunāja ērģeļu būvēšanu. No tā laika šī ietekme turpinājās. Ja vien kur atskanēja ērģeļu skaņas, Dāvids ātri pazuda un es viņu atradu „bucojot” ērģeles.

Vēlākos gados Dāvids un viņa tēvs Valdis apciemoja ērģeļu būvētāju Timu Hemriju (Tim Hemry), un kad viņi atgriezās mājās, Dāvidam bija pilnas rokas ar

ērģeļu stabulēm, kuŗas viņš paslēpa zem gultas. Dāvids ar savu tevu apmeklēja neskaitāmus ērģeļu koncertus.

Trīspadsmit gadu vecumā Dāvids apliecināja savu ticību uz Jēzu Kristu un tika kristīts Klīvlandes latviešu baptistu draudzē. 13 gadu vecumā viņš arī kļuva par Klīvlandes baptistu draudzes ērģelnieku.

Pamatskolā un vidusskolā Dāvids bija rosīgs skolu koŗos, spēlēja klarneti skolas orķestrī un bija skolas koŗa pavadītājs ar klavierēm.

Desmit gadu vecumā Dāvids sāka mācīties mūziku Klīvlandes Mūzikas Institutā. Klavieres un ērģeles bija viņa galvenie instrumenti. Vasaras laikā viņš papildstundās mācījās spēlēt klarneti, klavesīnu un klasisko ģitāri. Visus šos instrumentus viņš spēlēja labi, bet visvairāk viņu interesēja ērģeles. Dāvids mācījās Institutā deviņus gadus. Viņa beidzamais ērģeļu skolotājs bija profesors Karels Paukerts.

Kad Dāvids spēlēja ērģeles, viņam bija skaidra apziņa par sevi, kas bija viņa dzīves mērķis. Kad viņš piešķārās ērģeļu taustiņiem, notika kautkas skaists – viņa seja staroja priekā. Ērģeļu mūzika, ko viņš atskaņoja, bija saskaņā ar viņa sirdi un dvēseli.

Dāvids bija ērģelnieks dažādu konfesiju baznīcās un labi pārzināja šo konfesiju liturģiju kārtību. Ar prieku viņš spēlēja mūsu baptistu Dziesmu dienās Klīvlandē, Bostonā, Čikāgā, Filadelfijā un Toronto. Uzstājies ar sōlo, sōlistu pavadītājs – arī savam tēvam Valdim un māsai Debijai, pavadītājs dažādiem instrumentiem un koŗu grupām.

Dāvids lepojās ar savu vecāku latvisko izcelsmi. Viņš skaidri runāja latviski, spēlēja daudzu latviešu komponistu darbus. Uz viņa interneta ekrāna bija Rīgas Doma baznīcas ērģeļu stabuļu attēls. Viņš arī labi spēlēja kokli un – un viņam ļoti garšoja latviski ēdieni.

Dāvids cīnījās ar *by-polar* slimību. Tie bija grūti laiki mums visiem, bet visgrūtāk, protams, bija Dāvidam. Beidzamos gadus jaunatklāta terapija un medikamenti Dāvidam palīdzēja. Viņš pieņēma un samierinājās ar šo slimību. – Viņā bija miers – un ar lielu prieku un dedzību viņš spēlēja savu iemīļoto instrumentu – ērģeles.

Dāvids vēl plānoja pavadīt mūsu draudzes kori 18. oktōbra gada svētkos. Viņš bija ieteicis dziedāt Mocarta „Gloria in Excelsis“, bija izmeklējis savu spēlējamu mūziku *East Shore* metodistu baznīcā līdz janvārim...

„Bij rītdienai vēl domāts darbs un prieks..

Tas nebij iecerēts, ka ceļi noslēgsies!“ (M. Ģintere)

Dāvidam patika sēdēt uz balkona un vērot putnus. Šajā beidzamajā vasarā mums bija sacensība: kuŗš

redzēs visvairāk kolibrijus.

Dāvida beidzamā dienā es ar Valdi stāvējām uz balkona un skatījāmies, kā lēnām mašina aizved Dāvidu – asaras plūda pa mūsu vaigiem – un esmu gandrīz droša, ka redzēju kolibriju sekojam Dāvidam uz viņa jauno ceļojumu.

Dāvida piemiņas dievkalpojums notika *East Shore* metodistu baznīcā 3. oktobrī. Dievkalpojumā piedalījās ap 250 cilvēku no *East Shore* metodistu, latviešu baptistu un latviešu ev. lut. draudzēm. Kopdziesmu „Kad mieru ar Dievu“ dziedājām abās valodās. Ērģelnieki Līga Zemesarāja spēlēja Pēterā Vaska „Viatore“; Dāvids Dunkle Ad. Wammes „Miroir“ un Jehana Alaina „Intermezzo“ un Karels Paukerts Leo Janaceka „Postludium“. Vietējais koris dziedāja Natalijas Sleethas „Hymn of Promise“, diriģente Pegija Normane stāstīja par labo sadarbības ar Dāvidu un izcilo mūziku, ko viņš spēlēja katru svētdienu.

Karīna Ūsis Andersone lasīja vecāku atmiņas par Dāvidu un māsa Debija Ūsis Teilore (Taylor) lasīja 23. Psalmu. Gunta Plostniece dziedāja Ārona Koplānda „At the River“ un stāstīja par savām atmiņām par Dāvidu.

First Presbyterian baznīcas mācītājs Dr. Karols Meijers (Carroll Meyer) un *Holy Trinity Catholic* baznīcas prāv. Dāvids Novaks kavējās atmiņās par Dāvidu, jo bijuši draugi ar Dāvidu daudzus gadus. Vietējās draudzes mācītāja Dr. Jana Jandela (Yandell) pateicās Dievam, ka Dāvids varējis draudzē mūzicēt trīs gadus. Latviešu ev. lut. draudzes mācītāja Dr. Sarma Eglite vadīja lūgšanā, mūsu draudzes mācītājs Dr. Pauls Barbins cildināja Dāvida kalpošanu mūsu draudzē.

Pēc tam pulcējāmies lejas telpās, kur vietējā draudze bija klājusi galdus un sarūpējusi launagu, bet latviešu draugi bija parūpējušies par latviskiem ēdieniem.

Mēs pateicāmies Dievam par 44 gadiem, kuŗus varējām pavadīt kopā ar Dāvidu. Esam pateicīgi Dāvidam. Viņš mūsu dzīvi darīja bagātāku. Dāvids vienmēr paliks mūsu sirdīs ietverts. Dāvidu mīlā piemiņā paturēs viņa ģimene, radi, draugi, mūziķi un visi, kas viņu un viņa ērģeļu mūziku bija iemīļējuši.

Tabita Ūsis

Lasītāju ievēŗībai Kanadā:

Ja nevarat pārsūtīt Kristīgās Balss abonementa samaksu ASV dolāros, tad sūtiet Kanadas naudas pārvedumu vai čekū uz Leona Nama vārda, atzīmējot, ka tas ir par Kristīgo Balsi:

**Leons Nams
25 Elgar Ave
Scarborough, Ont, M1J 1M3**